Trotsky's 'Exile' and Social Democracy

ట్రాట్స్కీ ప్రవాసమూ- సోషల్ డెమోక్రసీ(సామాజిక ప్రజాస్వామ్యం)

క్లార జెట్కిన్

1928, **ఫిబ్రవరి** 17

రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా బహిరంగ సమీకరణ చేస్తున్నది, లేదా ఇంకా చాలా ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే: ఇది కార్మికవర్గ నియంతృత్వ రాజ్యానికి వ్యతిరేకంగా తన నిరంతరాయ ప్రచారాన్ని, హింసను పెంచుతున్నది. కార్మికవర్గ ప్రధాన శత్రువుల బలవంతపు, వేటాడే గొంతులను ఎక్కడైతే అనుమానంతో, నిరసన పూర్వకంగా చూస్తారో, ఆ ప్రాంతాలలో చాంబర్లిన్ మరియు ఇతర సామ్రాజ్యవాద నాయకుల కుట్రలలో కలిసి పనిచేయడానికి ఇది ప్రయత్నిస్తున్నది. రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ, సోవియట్ యూనియన్ ను అలా వ్యతిరేకించడానికి అంతర్జాతీయ కార్మికవర్గాన్ని చేయడంలో, తానే కల్పించిన సాకుకు అతుక్కుపోయి అది తన పెట్టుబడిదారీ ప్రభువుల, యజమానుల ప్రమాణాలకు అనుగుణంగా ఉంటుంది. "బోల్షెవిజం" యొక్క ముప్పును ఎదుర్కోవడానికి తెలివిగా తాజాగా బహిష్కరణ పద్ధతులను, ఏ అవసరమూ లేకుండానే అన్నిటినీ నమ్మే అమాయకుల కళ్ళ ముందు అటువంటి నీడను చిత్రించడానికి, సోవియట్ కమ్యూనిస్టు పార్టీలోని ప్రతిపక్షవాద నాయకులు, రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థకు సులభం చేశారు.

మెజారిటీ నాయకులకు, రాజకీయాలకు వ్యతిరేకంగా రెండేళ్ళుగా అది చేస్తున్న ఉద్వేగభరితమైన పోరాటాలు, తప్పుడు సమాచారం, నిందలు, వెగటుపుట్టించే వక్రీకరణలు, అనుమానాలతో నిండి ఉన్నాయి. ట్రాట్స్కీ, జినోవీవ్ల నమ్మకమైన అనుచర బృందం వీటిని స్వీకరించి చాలా స్థూలంగా, ముతకగా, అతిశయోక్తులతో, విదేశాలలో ప్రచారంలో పెట్టడం, సోవియట్ యూనియన్లోని, ప్రపంచ కార్మికవర్గ విప్లవమంటే భయపడే, ద్వేషించే, దానిని ఊపిరాడకుండా చేసి చంపాలనుకునే వారందరికీ స్వర్గం నుండి వచ్చిన బహుమతి. వారు చురుకుగా వాటిని స్వీకరించి, ఉపయోగించుకున్నారు. ప్రతిపక్ష వాదులు స్టాలినిస్టులనూ, వారి సోషలిస్టు నిర్మాణాన్నీ, పార్టీతో పాటూ

మొత్తంగా కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని, ప్రపంచంలో మొట్టమొదటి కార్మికవర్గ జాతీయ రాజ్యాన్ని దుమ్మెత్తి పోసి, అపఖ్యాతిపాలు చేశారు. అత్యధిక మెజారిటీతో పార్టీ చేసిన తీర్మానాల, మరియు శ్రామిక జనుల తీర్పు ముందు, జినోవీవ్, కామినేవ్ మరియు రష్యన్ ప్రతిపక్ష నాయకులు చాలామంది సంపూర్ణంగా లొంగిపోయారనే వాస్తవాన్ని విప్లవ ప్రతీఘాత వంశం నిర్లక్ష్యంగా పక్కకు నెడుతున్నది. వారు తమ సంస్థాగత కక్ష సాధింపును వదులుకోవడమే కాదు తమ కార్యక్రమ గత డిమాండ్లను కూడా, అంటే పార్టీ నాయకత్వం యొక్క రాజకీయ విధానానికి, సోషలిస్టు నిర్మాణ పంథాకు అనుకూలంగా తమ సైద్ధాంతిక దృక్పథాన్ని కూడా వదులుకున్నారు. దారితప్పిన కొడుకు తండ్రి ఇంటికి (చివరకు)(WKP) ప్రపంచ కమ్యూనిస్టు పార్టీ లోకి రావడానికి చేస్తున్న ప్రయత్నాన్ని ఎవరేవిధంగా అంచనా వేసినా, సోవియట్ యూనియన్ లోపలా,

అంతర్జాతీయ కమ్యూనిస్టు ఉద్యమం లోపలా ఉన్న ప్రతిపక్షవాదులను అధిగమించడానికి, వారు ముక్కచెక్కలవడం, విచ్ఛిన్నమవడం, చిన్నాభిన్నమవడం, వారి పశ్చాత్తాపం, తిరోగమనం ముఖ్యం. పార్టీ నాయకత్వానికీ, దాని రాజకీయ విధానాలకూ వ్యతిరేకంగా ఎంతటి పెళుసైన, అసంబద్ధమైన పునాదులపై ఘర్షించే ఫిరంగులను ప్రతిపక్షవాదుల మొహరించారో సుస్పష్టమే. ఒక వ్యవసాయక దేశంలోని కార్మికవర్గ ప్రభుత్వం యొక్క సామాజిక వాస్తవికతపై ఆధారపడి, ప్రతిపక్షవాదుల వాదనలు లేవు. అంతర్జాతీయ విప్లవం యొక్క సిద్ధాంతం మరియు ఆచరణలకు వ్యతిరేకంగా రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ ప్రముఖులు జరుపుతున్న అవమానకరమైన ప్రచారానికి నకిలీ మద్దతుకు ఏకైక సాక్షులుగా ట్రాట్స్కీ, ప్రతిపక్షం లోని అతని మిత్రులూ నిలిచారు.

విప్లవం యొక్క విజయాన్ని సోషలిస్టు విప్లవంలోకి మార్చడాన్ని అడ్డుకోవడానికి, తమ కార్యకలాపాల ద్వారా పార్టీ యొక్క సంస్థాగత మరియు సైద్ధాంతిక ఐక్యతను మరియు సమైక్యతను దెబ్బతీస్తున్నది, ఆ విధంగా సోవియట్ ప్రభుత్వాన్ని దెబ్బతీస్తున్న ప్రతిపక్ష శక్తులపై కార్మికవర్గ నియంతృత్వం తన పూర్తి శక్తిని మళ్ళించాలని 15వ మహాసభ ముగింపు సమయంలో సందేహం ఏమీ లేకుండా స్పష్టమయ్యింది. వారి గొప్పతనానికి, గత ఘన చరిత్రకు, వెన్నెముకలేనివానిలా లొంగకుండా, వ్యక్తులతో సంబంధం లేకుండా కార్మికవర్గ నియంతృత్వం తన చారిత్రిక కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించాలి. ట్రాట్స్కీ నాయకత్వంలో ప్రతిపక్ష శక్తుల ఒక సమూహం పార్టీకి వ్యతిరేకంగా తమ పోరాటాన్ని కొనసాగిస్తున్నదని వివాదరహిత వాస్తవాలు నిరూపించాయి. ప్రస్తుత పరిస్థితులలో వచ్చిన కొన్ని క్షణిక ఇబ్బందులను ఉపయోగించుకొని పార్టీయేతర కార్మికులను ఈ పోరాటంలోకి లాగాలని, ఆ పోరాటాన్ని దేశ సరిహద్దుల వెలుపలకు తీసుకువెళ్ళాలని ఒక క్రమపద్ధతిలో వారు ప్రయత్నిస్తున్నారు. ట్రాట్స్కీ, అతని స్నేహితులూ చాలా అనుభవజ్ఞులైన, చైతన్యవంతులైన రాజకీయవేత్తలు. తాము ఆ విధంగా ముందుకు సాగడం

వలన దేనిని ప్రమాదంలోకి నెడుతున్నారో వారికి బాగా తెలుసు. దివాలా తీసేవారి నిరాశా మనస్తత్వంతో, అవివేక పూర్వకమైన దుస్సాహసంతో ఆఖరి ప్రయత్నంగా ప్రతిదానినీ ప్రమాదకరంగా ఫణంగా ఒడ్డారు. అదృష్టాన్ని వెతుక్కునే జూదంలో ఎదురయ్యే ఆకస్మిక పరిస్థితులకు మాత్రమే కాక ప్రపంచంలోనే మొట్టమొదటి కార్మిక రాజ్యం యొక్క బలమైన చట్టబద్ధతకు కూడా వ్యతిరేకంగా వారు ఉన్నారు. ఇది ట్రాట్స్కీ, అతని మిత్రులకు వ్యతిరేకంగా చట్టాన్ని అమలుజరిపి వారిని దేశం నుండి బహిష్కరించేటట్లు చేసింది.

కార్మికవర్గ ప్రభుత్వానికీ, దాని సోషలిస్టు నిర్మాణానికీ వ్యతిరేకంగా సరిదిద్దలేని విషతుల్యమైన శత్రుత్వ వాతావరణంలో, బాల్డ్విన్, చాంబర్లిన్ తదితరులతో ప్రతీఘాత విప్లవ ఐక్యసంఘటన కట్టి రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ , సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా ప్రపంచ కార్మికులను ప్రేరేపించడానికి, ట్రాట్స్కీ మరియు అతని మిత్రుల కేసును తన చేతిలోకి తీసుకుంది. ఎవరి ప్రయోజనం కోసం సంఘీభావం అవసరమో, వారి ప్రయోజనాలను, విడివిడిగా పెట్టుబడిదారీ పితృదేశాలలోని జాతీయ బూర్జువావర్గ లాభాల కోసం రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ తన పాదాల క్రింద నలిపివేస్తున్నదో ఆ అంతర్జాతీయ కార్మికవర్గాన్ని, అంతర్జాతీయ కార్మికవర్గ విప్లవం యొక్క మొట్టమొదటి సృష్టి, వారి ప్రయోజనాలకై ఈ సంఘీభావం యొక్క మొదటి చారిత్రిక అభివ్యక్తీకరణ మరియు వాస్తవానికి అత్యంత నమ్మకమైన, ప్రాణాలకు తెగించి రక్షించే రక్షకుడు, యోధుడూ అయిన సోవియట్ యూనియన్ కు వ్యతిరేకంగా నిలపడానికి రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ ప్రయత్నిస్తున్నది.

మెక్ డోనాల్డ్, పాల్ బొంకూర్, హిల్ఫర్డిన్గ్, ఫ్రిట్జ్ అడ్లెర్, మరి ఇతర వివిధ రకాలవారు తమ వేటకు వాడుకున్న ఒటి చప్పుళ్ళను చేసే జేబుసంస్థ, సోషలిస్టు కార్మిక అంతర్జాతీయసంస్థ కార్యనిర్వాహకవర్గం నియమించిన “రాజకీయ ఖైదీల స్థితిగతులపై విచారణకు” నియమించిన విచారణా కమిషన్. ట్రాటస్కీని అతని సన్నిహిత రాజకీయ సహచరులను దేశబహిష్కరణ చేయడంపై, జర్మను రీచ్ స్టాగ్ (పార్లమెంటు)కు చెందిన కమిషన్ సభ్యుడు క్రిస్పిఎన్, కమిషన్ అధ్యక్షుడైన బెల్జియన్ సెనేట్ సభ్యుడు (ఎగువ సభ సభ్యుడు) డి బ్రౌకెర్ లు తమ తీవ్రమైన ఆగ్రహాన్ని వెళ్లగక్కుతూ సోవియట్ కేంద్ర కార్యనిర్వాహకవర్గ కమిటీ అధ్యక్షుడైన కామ్రేడ్ కాలినిన్ కు ఈ విధంగా వ్రాశారు: “భావప్రకటనా స్వేచ్ఛ లేని, ప్రతిదానినీ మీ ప్రభుత్వ ఆదేశాలకు అనుగుణంగా అణచివేసే మీ వ్యవస్థకు ఇవి సూచనలు” – కావున అవి కాలినిన్ చెవినబడతాయి.

ద హాంబర్గ్ “ఎకో” అనే పత్రిక ఫిబ్రవరి 5 న సంచలనాత్మక పతాక శీర్షికన “రష్యాలో రాజకీయ బీభత్సం – వర్కర్స్ ఇంటర్నేషనల్ యొక్క ఒక ప్రణాళిక”

లో ఈ గొప్ప మనస్కుల ఆక్రోశాన్ని ఈ విధంగా ప్రచురించింది: ప్రజాస్వామిక(అలా పిలవబడుతున్న) పాలనలోని జర్మనీ మరియు ఇతర దేశాలలోని మొత్తం సంస్కరణవాద పత్రికలలో ఇదే శీర్షికన లేదా ఇటువంటి శీర్షికన దీనిని ప్రచురిస్తారని ఊహించడానికి ఒక ఇజ్రాయిల్ లోని ప్రవక్త కానక్కరలేదు. ఈ "ప్రకటనను" (డిక్లరేషన్ ను) చర్చించడానికి ముందు కొన్ని వాస్తవ ప్రకటనలను చూడాలి, ఎందుకంటే అవి ఈ దౌర్భాగ్యమైన, దయనీయమైన అతుకులను గురించిన సరైన అంచనాలను తెలియజేస్తాయి. అవి ఈ ప్రశ్నలకు జవాబిస్తాయి. రాజకీయ బీభత్సానికి, రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థకు చెందిన ఈ పార్టీలు ప్రాధమికంగా వ్యతిరేకమా? ట్రాట్స్కీ మరియు అతని మిత్రుల దేశబహిష్కరణ పైనా, సోవియట్ యూనియన్ లోని బీభత్సం అని ఆరోపిస్తున్నదాని పైనా వెల్లడిస్తున్న తీవ్రమైన(నిప్పులు చెరుగుతున్న) ఆగ్రహం, నిజమైన (విశ్వాసమా) కట్టుబాటా లేదా మురికి రాజకీయ వ్యాపార ప్రచారమా?

*

సోషలిస్టు కార్మికుల అంతర్జాతీయ సంస్థను సరిగ్గానే, ఎటువంటి ఊగిసలాట లేకుండానే రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ అని పిలుస్తున్నారు. ప్రపంచయుద్ధం సమయంలో విడిగా చీలిపోయిన రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ పార్టీలు తిరిగి ఏకమౌతున్నాయి, హాంబర్గ్ లో జరిగిన ప్రపంచ కాంగ్రెస్ లో రెండున్నర అంతర్జాతీయతతో ఏకమవడం ద్వారా వారందుకున్న రక్తమార్పిడి – ధృఢమైన సంస్థాగత నిర్మాణం మరియు పేరే కాకుండా – కేంద్ర నిర్మాణ స్వరూపంలో కూడా కనీస మార్పును తేలేదు. సోషలిస్టు కార్మికుల అంతర్జాతీయ సంస్థ, రూపంతో పాటు ఆత్మలో కూడా రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ యొక్క బిడ్డ. ఇది "కమ్యూనిస్టు ప్రణాళిక" స్ఫూర్తితో కార్మికవర్గమంతా విప్లవానికి విజయం సాధించడానికి, విప్లవం కోసం పోరాడాలని, రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ ఐక్యతకోరిన సమయంలో కాదు కదా, వాస్తవానికి చొరబడుతున్న సంస్కరణ వాదానికి వ్యతిరేకంగా విప్లవకర మార్క్సిజం అనుయాయులందరూ గొప్ప అభిరుచితో తమకు తాముగా పోరాటంలోకి దుమికిన సమయము తరువాతి కాలంలో పుట్టిన బిడ్డ కూడా కాదు. రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ క్షీణిస్తున్న, ద్రోహానికి పాల్పడుతున్న దశలో పుట్టిన బిడ్డ సోషలిస్టు కార్మికుల అంతర్జాతీయ సంస్థ. అణకువతో, సౌమ్యంగా, అవకాశవాదంతో (బూర్జువాలతో) పెట్టుబడిదారులతో సంస్కరణవాద సోషలిస్టు పార్టీలూ, కార్మిక సంఘాలూ బేరసారాలాడుతున్న కాలంలో పుట్టిన బిడ్డ ఇది; కార్మికవర్గ విప్లవమనే భయంకర భూతం సృష్టించిన భీతావహ పరిస్థితులలో పుట్టిన బిడ్డ ఇది.

దోపిడికి గురౌతున్న వర్గాల విప్లవకర పోరాటాల పట్ల, అణచివేతకు గురైన దేశాలు, ప్రజలు దోపిడీ మరియూ బానిసత్వం యొక్క కాడిని తోసివెయ్యడానికి చేస్తున్న పోరాటాల పట్ల ఈ పార్టీల వైఖరి, దీనిని తిరస్కరించలేని విధంగా ధృవీకరించింది. సోవియట్ క్రమాన్ని సృష్టించడం ద్వారా తమని తాము విముక్తం చేసుకోవాలనుకుంటున్న కార్మికులను, ఫిన్లాండులో, బాల్టిక్ అంచున ఉన్న దేశాలలో, ఉక్రెయిన్లో జర్మను దళాల రైఫిళ్ళు, మరతుపాకులు, బానిసత్వం యొక్క పాత కాడి క్రిందకు నెట్టడాన్ని, అసమాన్యమైన బీభత్స పాలన, పాలకవర్గాల దోపిడీ శక్తికి పునరుజ్జీవనం కల్పించడాన్ని ఈ పార్టీలు అనుమతించాయి. చేతులుముడుచుకుని ఒక వైపున నిలబడ్డారు, నిజానికి ఆత్మసంతృప్తితో వారిని అనుసరించారు. ప్రతీఘాత విప్లవం యొక్క చెకోస్లవేకియా కిరాయి సైనికులుగా, అన్ని రకాల బూర్జువాలూ, బూర్జువా ప్రజాస్వామ్యవాదులూ మరియు పునరుద్ధరించిన సోవియట్ వ్యతిరేక సోషలిస్టులూ సమీకరించి మద్ధతిచ్చిన, ఇంగ్లీషు, ఫ్రెంచి, అమెరికన్ మరియు జపాన్ దళాలు, జారిస్టు జనరళ్ళతో పరస్పర సహకారంతో యువ సోవియట్ దేశాన్ని వ్యర్థం చేసి, అంతర్యుద్ధ భయాన్ని పెంచి, విప్లవకర కార్మికులనూ రైతాంగాన్నీ భయంకరమైన చర్యల ద్వారా అణచివేతకు బలవంతపెట్టారు. పెట్టుబడిదారీ విధానాన్ని కూలదోసి సోషలిజాన్ని స్థాపించడానికి మధ్య యూరపు అగ్రగామి కార్మికులు చేపట్టిన సాహసవంతమైన పురోగమనాన్ని అడ్డుకోవడంలో రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ తీసుకున్న వైఖరికి పారిన రక్తం, రేగిన దుమ్ము సాక్ష్యంగా నిలుస్తాయి. హంగరీలోని సోవియట్ రిపబ్లిక్కును ఊపిరాడకుండా చేసిన దానిని వెన్నంటి వచ్చిన తెల్లజాతి బీభత్సం, జర్మన్ కార్మికుల విప్లవ కర తిరుగుబాట్లను అల్లర్ల ద్వారా రక్తసిక్త అణచివేత మొదలైనవి ఈ దేశాలలోని సోషల్ డెమోక్రసీల చరిత్రలోని మాసిపోని అవమానకరమైన పుటలు.

"ప్రజాస్వామ్య హక్కులు మరియు స్వేచ్ఛల లేమి", "ఉత్తమ సోషలిస్టులను జైళ్ళలో నిర్బంధం, దేశబహిష్కరణ", "సోవియట్ యూనియన్ లోని మాటలలో చెప్పలేని బోల్షెవిక్కు భీభత్సాన్ని" ఖండించడంలో మిత వాద, అతివాద జర్మను సోషల్ డెమోక్రతిక్ నాయకులకు ప్రపంచ న్యాయమూర్తులుగా తమ పాత్ర పట్ల చాలా సంతోషంగా ఉంది. అలా చేయడం ద్వారా తమని తాము నిందించుకుంటున్నారు, ఎలా అనేది మాత్రం వారికి తెలియదు? బోల్షెవిక్కులను వారు నిందిస్తున్న బీభత్స చర్యలలో ఒక్కటి కూడా వారు తాముగా చేయని నేరపూరితచర్య లేదు. వారు బోల్షెవిక్కులను వ్యతిరేకిస్తున్నది సోషలిజాన్ని సాధించుకోవడానికి మార్గాన్ని తెరవడానికి యజమానుల వర్గ పాలనను వారు ధ్వంసం చేసినందుకు కాక దాని దోపిడీ మరియు అణచివేత శక్తిని జర్మనీ లోని బూర్జువాలకి తిరిగి ఇవ్వడానికి, నిర్వహించడానికి. ఎబెర్ట్-స్చెయిడ్మెన్ యొక్క బీభత్సం స్పార్టశిష్టులకు, కమ్యూనిస్టులకు, రష్యా లోని కార్మికవర్గం యొక్క అద్భుతమైన ఉదాహరణను అనుసరిస్తూ, పెట్టుబడిదారీ విధానాన్ని పడగొట్టడానికి, కార్మికవర్గాన్ని

ముందుకు నడపడానికి, తమ జీవితాలను అంకితం చేసిన పోరాడుతున్న విప్లవకర కార్మికులకు వ్యతిరేకంగా ప్రత్యేకంగా ఎక్కుపెట్టబడింది. అసహాయుని కన్నీళ్లు, శాంతి ప్రవచనాలు ఇవ్వడం తప్ప హాసే-డిట్మన్ క్రిస్పిఎన్ ఈ బీభత్సం సృష్టిస్తున్న వినాశానికి కనీస ప్రతిఘటన కూడా ఇవ్వలేదు.

ఆ కాలపు సోషల్ డెమోక్రటిక్ (సామాజిక ప్రజాస్వామ్య) అవమానానికి పర్యాయ పదంగా ఉన్న ఒక పేరే "నోస్కే" . అతను తన రచన (పుస్తకం) "వాన్ కిఎల్ బిస్ కాప్స్" (కిఎల్ నుండి కాప్స్ వరకు) లో బెర్లిన్ యొక్క విప్లవకర కార్మికవర్గానికి వ్యతిరేకంగా తనను సైనిక ప్రధాన అధికారిగా నియమించడాన్ని, ఈ దిగువ ప్రకటనలో ఉన్నవిధంగా నమోదు చేశాడు: "నేను శ్రద్ధవహించే అన్నింటికీ! నేను వేట కుక్కగా మారాలి. నేను బాధ్యతనుండి తప్పుకోను." తన పార్టీకి మరియు పెట్టుబడిదారులకు అతని ప్రకటనలో హామీ ఇచ్చిన తన మాటను "నోస్కే" నిలబెట్టుకున్నాడనే వాస్తవానికి సాక్ష్యంగా, బెర్లిన్, మధ్య జర్మనీ, బ్రెమెన్ మరియు దాని పరిసరాలలోనూ, రూహర్ ప్రాంతంలోనూ మరియు మ్యూనిచ్ లోనూ హత్యకు గురైన, చంపబడిన, యుద్ధంలో ప్రాణాలు కోల్పోయినవారి గుట్టలుగా పడిఉన్న శవాలూ; అనేక వేలమంది ఖైదీలూ, హింస బాధితులూ, నిలిచారు. అతను జర్మను కార్మికులకు కావైగ్నాక్, గల్లిఫేట్ అయ్యాడు. అయినప్పటకీ యజమానుల వర్గానికి చెందినవారు మరియు అతని లాగా రాజకీయ విశ్వాసం, సోషలిస్టు ఆదర్శం లేనందున, మోసగించడానికి, పెట్టుబడిదారీ ప్రభుత్వం యొక్క బలత్కారాన్నుండీ, బానిసత్వాన్నుండి తమ విముక్తికోసం అతను పోరాడుతాడనే ఆశతో అతనిని పైకి తీసుకువచ్చిన కార్మికవర్గం లేనందున, నోస్కేతో పోల్చినప్పుడు కావైగ్నాక్, గల్లిఫేట్ లు చాలా చిన్న నేరస్తులు. జర్మను ప్రముఖ సంస్కరణవాదుల కపటత్వంతో పాటు వారి ఉద్దేశాన్ని, ఈ కపటత్వానికి ప్రాతిపదికగా ఉన్న ఒక ఘటనైన 'ట్రాట్స్కీ ని అభిప్రాయ స్వేచ్ఛకోసం పోరాడిన ఒక మృతవీరునిగా చూడమనీ, బోల్షెవిస్టు బీభత్సాన్ని శపించమని ప్రపంచ కార్మికులకు వారు పిలుపునిచ్చిన' ఘటన వెల్లడిస్తుంది. తనకు తానుగా "వేట కుక్క" బాధ్యతలను స్వీకరించిన నోస్కేను రాబోయే పార్లమెంటు ఎన్నికలలో తమ అభ్యర్థిగా నిలపాలనే అంశాన్ని సోషల్ డెమోక్రటిక్ పార్టీలో తీవ్రంగా పరిశీలించారు. పాత, కొత్త రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థలు మొత్తం దీనిని గురించి మౌనంగా ఉన్నాయి; ఈ అంతర్జాతీయ కుంభకోణం మొత్తాన్ని జర్మను సంస్కరణవాదం యొక్క చిన్న దేశీయ వ్యవహారంగా భావిస్తున్నట్లుంది!

ఆ విధంగా సోవియట్ యూనియన్ లోని కొత్త స్వతంత్ర పాలనకు వ్యతిరేకంగా సోషలిస్టు కార్మికుల అంతర్జాతీయ సంస్థ చెవులను బద్దలు కొడుతూ కోలాహలంగా చేస్తున్న బీభత్సానికి అది ప్రాథమిక తిరస్కరణ కాదు. కార్మికవర్గ నియంతృత్వం అని పిలుస్తున్న ఎర్ర అక్టోబరు సృష్టి పట్ల, దోపిడీకి గురౌతున్న వర్గాలు, ప్రజలు జరిపే విప్లవ పోరాటాల అన్నిటి పట్ల ప్రతీఘాత విప్లవ శక్తుల వైఖరికి అసలు కారణం వారి మూర్ఖ వైఖరే. పెట్టుబడిదారీ

స్థిరీకరణ మరియు హేతుబద్ధీకరణ పరిణామాలతో విస్తరిస్తున్న దుఃఖం, బానిసత్వాలతో ముఖాముఖిగా తలపడుతూ దశాబ్దం పాటు సోవియట్ వ్యవస్థ మనుగడలో ఉన్న సోషలిస్టు నిర్మాణ పురోగమనం, కార్మిక వర్గానికి, శ్రమజీవులకు... విప్లవ మార్గాన్ని సూచిస్తున్నదనే విషయం తగినంత స్పష్టంగానే ఉంది.

ఆర్థిక మరియు రాజకీయ ప్రజాస్వామ్యం యొక్క విముక్తి ప్రభావాలను గురించిన సంస్కరణవాద సూచనలను, ఒకదాని వెనుక మరొక వాస్తవం,ముక్కలు ముక్కలుగా చించివేస్తున్నాయి. శ్రమతో కూడిన ఫలవంతమైన సోవియట్ యూనియన్ యొక్క ఉనికి, దోపిడీకి గురౌతున్న వర్గాలకు నిస్సందేహంగా రష్యా విప్లవం స్పష్టమైన గుణపాఠాలను అందిస్తున్నది. పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచ వ్యవస్థ ఎంతగా క్షీణించి, విచ్ఛిన్నమయ్యిందో, ఉత్పత్తిదారులైన ప్రజల స్వేచ్ఛనూ, సంస్కృతినీ సురక్షితం చెయ్యడంలో ఎంత అసమర్థమైనదో ప్రతి చోటా ఎగసిపడుతున్న విప్లవోద్యమాలు, తిరుగుబాట్లు మనకు గుర్తు చేస్తున్నాయి. ఈ సందర్భంలో, రక్తమోడ్చుతున్న ఫాసిజం మరియు తెల్లజాతి దురహంకార బీభత్సం ఉన్న మనకాలంలో రెండవ అంతర్జాతీయ వాదులు తమ పార్టీల గత చరిత్రను మరిచిపోయి, ఒకే ఒక (కార్మికవర్గ) దేశం సోవియట్ యూనియన్ లోని రాజకీయ హింసనూ, రాజకీయ ఖైదీలనూ చూడగలుగుతున్నారనే విషయాన్ని అంతర్జాతీయ కార్మికులు అర్థంచేసుకుని, సోవియట్ యూనియన్ ను అభినందించాలి. ఈ విషయంలో అంతర్జాతీయ కార్మికవర్గ మనస్సాక్షిని సహాయక చర్యగా మార్చడానికి వారు ప్రయత్నిస్తున్నారు.

విట్సన్ కాలం 1923లో, సోషలిస్టు (వర్కర్ల) కార్మికుల అంతర్జాతీయ సంస్థలో రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ కొత్త స్థాయికి ఎదిగిన సమయంలో – కార్మికుల అత్యున్నత కార్యకలాపాలను గురించి గొంతెత్తి పాడారు – చరిత్ర అప్పటికే తెల్ల జాతి దురహంకార బీభత్సం యొక్క రక్తశిక్త ఫాసిజపు పాలన యుగంలోకి నిస్సందేహంగా వెళ్ళింది. గత మాసాలలో ముసోలినీ యొక్క ఫాసిజం, అధికారాన్ని చేజిక్కించుకోవడానికి అతను జరిపిన బీభత్స కాండను మరుగుపరుస్తూ, ప్రభుత్వం యొక్క సూత్రంగా, అధికారంగా చట్టబద్ధత పొంది ఇటలీ అంతటా ఉల్లాసంగా పరుగులు పెడుతున్నది. అపఖ్యాతి పొందిన నీగ్రోల ఊచకోతలూ, సమ్మెజేస్తున్న కార్మికులకు వ్యతిరేకంగా పింకెర్టాన్ అమలుజరిపిన హంతక పద్ధతులు ఎంత ఘోరమైనవో అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలలో కు-క్లక్స్-ఖాన్ సంస్థలు, పేరుగాంచిన కమ్యూనిస్టు మరియు కార్మిక నాయకులకు వ్యతిరేకంగా జరిపిన క్రూరమైన దుశ్చర్యలు కూడా అంతే ఘోరమైనవి. కొంతకాలం తరువాత బల్గేరియాలో తెల్ల జాతి దురహంకార బీభత్సం ద్వారా తమ పోరాటంలో ఓటమి పాలైన కార్మికులనూ, కర్షకులనూ గురిచేశారు. దారుణాలతో నిండిన, నరకం యొక్క అన్ని భయానక, వేదనలకూ, దోపిడీదారుల పాలక బృందం యొక్క బీభత్స కాండకు, ఆమోదం తెలిపి

చట్టాలకు మరియు నిబంధనలకు చట్టబద్ధత కల్పించడానికి ఆమోదం తెలిపిన సోషల్ డెమోక్రసీ యొక్క చురుకైన, నిష్క్రియాత్మక సహకారంతో ఇదంతా జరిగింది.

జంకాఫ్ మంత్రివర్గం లోని సోషల్ డెమోక్రటిక్ మంత్రి కజుసాఫ్ 1923, ఆగస్టులో "దేశ (ప్రభుత్వ) రక్షణ" కొరకు మొదటి ముసాయిదా చట్టాన్ని అంటే ఒక కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక చట్టాన్ని రూపొందించాడు. ముసాయిదా చట్టం మరణశిక్ష విధించడానికి చాలా సులభంగా ఆస్కారాన్నిచ్చింది, ఇది చాలా క్రూరంగా ఉన్నదనే కారణంగా దీనిని ఆమోదించలేదు. చట్టం యొక్క తుది ముసాయిదా సోషల్ డెమోక్రటిక్ మంత్రి సంతకంతో ఉంది, చాంబర్ ఆఫ్ డిప్యూటీలలో సోషల్ డెమోక్రటిక్ వర్గ మద్ధతును పొందింది. 1923, ఆగస్టు లో చట్టం నుండి కమ్యూనిస్టులను మినహాయించడానికి మద్ధతుగా సోషల్ డెమోక్రటిక్ పార్టీ నాయకుడు –సకజోఫ్ – పార్టీ పత్రికలో 1923, ఆగస్టు లో వ్రాశాడు.

రక్తాన్ని పీల్చుకునే పాలకవర్గాల దోపిడీ మరియు చాలా ప్రమాదకరమైన ప్రభుత్వ అణచివేత విధానాలు, అదే సంవత్సరం సెప్టెంబరు నెలలో కార్మికుల, రైతులు తిరుగుబాటుకు దారి తీసినప్పుడు, పోరాడుతున్న ప్రజలను భయంకరంగా, హింసాత్మకంగా అణచివేయడంలో సోషల్ డెమోక్రాట్లు ఆశ్చర్యకరంగా పాల్గొన్నారు. ఫైలిప్పోపెల్ లో ఈ ప్రయోజనం కోసం వారు ఒక ప్రత్యేక సంస్థను ఏర్పాటు చేశారు; అనుమానాస్పద కార్మికులను, రైతులను, కమ్యూనిస్టులను ఖండించి/ విమర్శించి , తెల్ల జాతి దురహంకార బీభత్సాన్ని అమలు జరిపే వారికి సమాచారమందించే ఈ "పౌర కమిటీలకు" చెందినవారు ప్రముఖ సోషల్ డెమోక్రాట్లు. ఫ్రేఇడ్మాన్ మరి ఇతర విప్లవకారులకు యుద్ధ న్యాయస్థానం మరణ శిక్ష విధించి, తీర్పును అమలు జరిపడంపట్ల సోషల్ డెమోక్రటిక్ పార్టీ పత్రిక సంతృప్తిని వ్యక్తం చేసింది. తెల్లజాతి దురహంకార బీభత్స మంటలను పదే పదే ఎగదోసిన, మార్షల్ లా ప్రకటించడాన్ని 1925 ఏప్రియల్ లో బల్గేరియన్ సోషల్ డెమోక్రాట్లు పార్లమెంటులో సమర్ధించారు. సోషల్ డెమోక్రాట్ల పత్రికలు హత్యలనూ, దహనకాండనూ తమ మౌనంతో కప్పిపెట్టాయి. అవమానకరమైన సోషల్ డెమొక్రాట్ల ద్రోహచరిత్ర పుస్తకమే బల్గేరియాలో కూడా బీభత్సమూ మరియూ ఫాసిజాల చరిత్ర. రుమేనియా, యోగోస్లావియా మరి ఇతర బాల్కన్ దేశాలలోని దోపిడీకు గురౌతున్న వర్గాలనూ ప్రజలనూ ఫాసిజం, తనిఖీ లేని న్యాయవ్యవస్థ యొక్క బీభత్సం ఖచ్చితంగా పూర్తిగా అణచివేసి ఉంచుతుంది.

జర్మనీలో నిరంకుశాధికారాలద్వారా సోషల్ డెమోక్రటిక్ ప్రభుత్వాధ్యక్షుడు, ఎబెర్ట్, జర్మన్ వీమర్ రాజ్యాంగం యొక్క ప్రజాస్వామిక హామీలని పిలవబడే వాటన్నిటినీ నాశనం చేశాడు, చట్టపరమైన పార్లమెంటుకు వ్యతిరేకంగా సాక్సోనీ లోకి సామ్రాజ్య సైన్యాన్ని అనుమతించాడు, అది

నిరాయుధులైన, ప్రతిఘటన చేయని కార్మికులతో కనికరం లేకుండా వ్యవహరించే నోస్కే సాంప్రదాయాన్ని పునరుజ్జీవింప చేసింది. జాతీయవాద సంస్థలను హత్యలు చెయ్యడానికి, కార్మికుల హత్యలు చేయడానికి న్యాయస్థానం ఆదేశించింది, భయంకరమైన హింసకు ముందు చట్టపరమైన కారణాలను చూపి కార్మికుల సమావేశాలు, ప్రదర్శనలపై దాడులు జరిగేవి, అవి కొనసాగేవి, ఇప్పటికీ కొనసాగుతున్నాయి. హోర్తీ రెజిమెంట్ ఊపిరాడకుండా చేసి కమ్యూనిస్టులనూ, వర్గ చైతన్యం గల కార్మికులనూ చంపేది.కోర్టు తీర్పులు, జైళ్ళు మరియు భయానక ఫాసిస్టు బీభత్సం పోలెండు లోని రాజకీయ జీవితాన్ని నిర్వచించి, నియంత్రించేవి.

మొరాకో, సిరియాలలోని స్థానిక ప్రజలను ఫ్రెంచి సామ్రాజ్యవాదం అణగదొక్కింది, ఆగ్నేయ ఆసియాలోని తిరుగుబాటు చేస్తున్న కార్మికులు, రైతులపై డచ్ వలస పాలకులు తమ కోపాన్ని తీర్చుకున్నారు. దూర ప్రాచ్యం, బలవంతంగా సైనికుల, భూస్వామ్య ప్రభువుల, చైనా యొక్క పెట్టుబడిదారుల, సహజసిద్ధమైన జారిస్టు వైట్ గార్డుల సహకారంతో ప్రతి దేశం యొక్క ఔత్సాహిక వ్యవసాయక మరియు శ్రామిక ప్రజలను, హత్యల మరియు కాల్పుల యొక్క ఆధునిక పద్ధతుల ఆధిపత్యాన్ని బలవంతంగా ఒప్పించే ఒక “సాంస్కృతిక కర్తవ్యాన్ని” సాధించడానికి జపాన్ తో సహా సామ్రాజ్యవాద దేశాలన్నీ ఐక్యమయ్యాయి.

లక్షలాది మంది అమరవీరులైన, హింసకు గురైన వారి రోదనలకు రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ నాయకులు ఎలా ప్రతిస్పందించారు? కార్మికవర్గ ప్రపంచ విప్లవకాలంలో వారి ప్రవర్తన, బూర్జువా పాలకవర్గ విలక్షణ రూపాలుగా ప్రతి రోజూ తీవ్రమౌతున్న తెల్లజాతి దురహంకార బీభత్సం మరియు ఫాసిజంలను విశ్లేషించి వర్గీకరించే మార్క్సిస్టు దృక్పధానికి అనుగుణంగా లేదనే కఠినమైన వాస్తవాన్ని కప్పి పెట్టడానికి, మార్క్సిస్టు పదజాల ధ్వనులతో అలంకరించిన అల్పమైన మానవతా ప్రకటనలతోనిండి ఉంది. వివిధ జాతీయతలకు చెందిన వారిని హిల్ఫెర్డింగ్ చేసి, ఫాసిజం మరియు తెల్ల జాతి దురహంకార బీభత్సానికి బాధ్యతవహించవలసిన పెట్టుబడిదారీ దేశాలలోని (బూర్జువా) ప్రజాస్వామ్యం వైపు మొగ్గు చూపిన బూర్జువాలకూ, అదేవిధంగా మలచిన వారి ప్రభుత్వాలకూ విమోచన కలిగించడమే తమ వ్యాపారంగా మలచుకున్న వారు ఓహ్! ఎంతటి శ్రామిక అనుకూలురు. దుర్బలురైన, బానిసలైన ప్రజలను ప్రత్యక్షంగానో, పరోక్షంగానో ఉద్యమాలలోకి, పోరాటాలలోకి నెట్టి తద్వారా బీభత్స పాలనను రెచ్చగొట్టారని కమ్యూనిస్టులను నిందించే మోసపూరితమైన వారి సంస్కరణ వాదనలు అందరికీ తెలిసినవే. మండుటెండలో తమకాళ్ళపై తాము నిలబడటానికి కష్టపడటం యజమానుల దోపిడీకి గురైనవారిని నేరస్తులను చెయ్యదు. వారిని మనుషులుగా జీవించేటంత పరిణతి చెందినవారుగా ప్రజాస్వామ్యం భావించే వరకు వారు

ఒంగిన నడుములతో(వెన్నెముకలతో) వారు అస్పష్టతలో మగ్గుతూనే ఉంటారు.

కార్మికులకు వ్యతిరేకంగా పెట్టుబడిదారీ దేశాలలో ఫాసిస్టులూ, న్యాయస్థానాలు చేస్తున్న నేరాల సంఖ్య పెరుగుతూనే ఉంది. ముసోలినీ, జంకోఫ్లు, పిల్సుడిస్కీ, ఎబెర్టు, హిండెన్ బర్గు వంటివారు నడుపుతున్న బీభత్స కాండకు వ్యతిరేకంగా రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ ప్రముఖులెవ్వరూ నిలబడలేదు. ఈ బీభత్స వ్యవస్థలతో పోరాడమని ప్రపంచకార్మికులకు పిలుపివ్వడం తమకర్తవ్యమనే ఆలోచనలకు వారెంతో దూరం. న్యాయపరమైన ద్రోహం, ఫాసిజం ఆధారంగా నడుస్తున్న అదే ప్రభుత్వంలో వారి కామ్రేడ్స్ గద్దెనెక్కి కూర్చున్నారు, వారి పోషకులూ సోదర సహచరులూ దాదాపు ప్రతి చోటా ఉండగా, ఇంకా ఇక్కడా అక్కడా గద్దెపై కొనసాగుతూనే ఉండగా, ఆరోపణలను ముందుకు తెచ్చి, ఆచరించి ఈ పెద్దమనుషులు ఎలా పోరాడగలరు! కొన్నేళ్ళుగా ఫాసిజం మరియు తెల్లజాతి దురహంకార ఫాసిజం యొక్క బాధితులనుభవిస్తున్న భయంకరమైన విధినుండి వారిని తప్పించాలని ఎవ్వరూ కూడా అలోచించనైనా లేదు. ఇది మరింత అధ్వాన్నంగా ఉంది, సిగ్గుచేటైన విషయం! సోదర సంఘీభావంతో బాధితులకు సహాయం అందిస్తున్న తటస్థ అంతర్జాతీయ (రెడ్ ఎయిడ్) ఎర్ర సహాయ బృందాన్ని, కమ్యూనిస్టు పార్టీ సంస్థగా ముద్ర వేశారు, రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ యొక్క పత్రికల ద్వారా కార్మికులముందు వారి పరువు తీస్తున్నారు, దుర్భాషలాడుతున్నారు, అధికారులను అవిశ్రాంతంగా ఖండిస్తున్నారు. మెక్డొనాల్డ్స్, వండర్వేల్డేస్ మరియు వేల్స్ ల నరాలు వీటికి మరీ సున్నితం అనిపించి బీభత్సం మరియు ఫాసిజం బాధితులు వీరికి “విప్లవ దుర్గంధంగా” అనిపిస్తున్నారు.

*

దానిని స్థాపించిన నాలుగు సంవత్సరాల తరువాత మాత్రమే “సోషలిస్టు వర్కర్స్ ఇంటర్నేషనల్”కూ (అంతర్జాతీయ సోషలిస్టు కార్మిక సంస్థ) రాజకీయంగా హింసకు గురౌతున్న, ఖైదు చేయబడిన వారి విషయం దాని దయగల హృదయానికీ కనపడింది. 1927, సెప్టెంబరులో దాని కార్యనిర్వాహకవర్గం బ్రస్సెల్స్ లో జరిగిన మహాసభలో “రాజకీయ హింసలపైనా, రాజకీయ ఖైదీల పరిస్థితులపైనా విచారణ కోసం కమిషన్”ను నియమించింది. కార్మికులలో పెరుగుతున్న విప్లవచైతన్యం, అంతర్జాతీయ రెడ్ ఎయిడ్ సంస్థ పట్లా వారిలో పెరుగుతున్న సానుభూతీ, ఈ కమీషన్ ఏర్పాటుకు దారితీసింది. ఇది, ఏదైనా తీపి పదార్థాన్ని కలిపిన పరిశుద్ధమైన నీటిని (సూచించు) ఇవ్వు “తద్వారా ఏదో జరుగుతుంది” అనే పాత వైద్య విజ్ఞానం యొక్క ప్రాథమిక సూత్రం లాంటిది. అంతే కాకుండా, అటువంటి కమిషన్ అసహ్యకరమైన అన్ని విప్లవకర పరిణామాలనుండి శుభ్రం చేసి,

మంచి మధ్యతరగతి నైతిక సువాసనలతో చక్కగా పరిమళింపజేస్తుంది. "మట్టోట్టి ఫండును ప్రోత్సహించే" ("promoting the Matteotti Fund") పనిని కూడా అప్పగించడం ద్వారా ఇది జరిగింది, తద్వారా ఒక సమయంలో జరిగిన ఫాసిస్టు నేరంగా, దాని చర్యను నివేదించడం(ప్రదర్శించడం) జరిగింది. ఈ భయంకరమైన నేరం ఇంతకు ముందు ఫాసిస్టు శక్తులు చేసిన ఇలాంటి వందలాది ఇతర నేరాలకంటే ఖచ్చితంగా భయంకరమైనదేమీ కాదు. ఏమైనప్పటికీ, గౌరవనీయమైన ప్రజాస్వామ్య భావాలు ఏవీ రేకెత్తించని కోపాన్ని ఇది కలిగించింది.

చివరిదే కాని తక్కువ చేయవలసినది కాదు కాని, "ప్రజాస్వామ్యం యొక్క ప్రాథమిక సిద్ధాంతాలను అన్నిటినీ అపహాస్యం చేస్తున్న చిన్న బోల్షివిక్కు పార్టీ సమూహం యొక్క నిరంకుశపాలనకు వ్యతిరేకంగా" విస్తృత ప్రజానీకాన్ని ప్రేరేపించడం ద్వారా కార్మిక వర్గ నియంతృత్వ దేశంపై ప్రపంచ సామ్రాజ్యవాద దేశాల ప్రణాలికాబద్ధమైన దాడిని సమర్ధించవలసిన వారి అవసరం మరియు నిశ్చయం ఈ కమిషన్ ఏర్పాటుకు దారితీసింది. కార్మికవర్గ నియంతృత్వాన్ని ఉన్మాదపూరితంగా ద్వేషిస్తున్న, ప్రజాస్వామ్యం ముసుగులో బూర్జువా నియంతృత్వం కోసం ఆరాటపడుతున్న, ఉదాహరణకు "సంపూర్ణ(బూర్జువా) ప్రజాస్వామిక రష్యా" ప్రభుత్వంలో మంత్రిపదవికి శాశ్వత ఆశావాది అయిన సోషల్ రివల్యూషనరీ 'స్టెయిన్ బెర్గ్'; సోవియట్ వ్యతిరేక, పరువునష్టం కలిగించే వస్తువులతో వ్యాపారం నిర్వహిస్తున్న మెన్షివిక్కు పర్యాటక వ్యాపారి 'అబ్రమోవిచ్'; మరియు ప్రత్యేకించి కౌట్స్కీ ఆశీర్వాదాలతో యుద్ధంలో విజయం సాధించడంపై ఆధారపడి తమ దేశ సార్వభౌమత్వాన్ని, జర్మను, ఇంగ్లీషు, ఫ్రెంచి సైనిక జనరళ్ళ పాదాల వద్ద పెట్టడానికి సిద్ధమైన జార్జియన్ మెన్షివిక్కు అధికారులు వంటి ప్రవాసులు, ఈ దిశలో విచారణకు కావలసిన సమాచారాన్ని అందించారు. వారిని త్వరలోనే కార్మికులూ, కర్షకులూ వేటాడి తగిలేశారు, కానీ చమురు టోకు వ్యాపారులూ, సామ్రాజ్యవాద ప్రభుత్వాలూ అందించిన, బంగారం మద్దతుతో కులీనుల, బ్యాంకర్ల (వడ్డీ వ్యాపర్రుల), పారిశ్రామికవేత్తల, వ్యాపారుల పాలనను తీసుకురావడానికి పిచ్చి సాహసంతోకూడిన తిరుగుబాటుకు1928లో విఫలయత్నం చేశారు. రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ యొక్క చాలా అంతరంగికమైన, సున్నితమైన సారమైన బూర్జువాలకు దాస్యం చేసే దాని నిబద్ధత, వైఖరి, దానిని ఈ కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చడానికి నడిపింది. "ప్రజాస్వామ్యం లేని" దేశాలకు పరిమితమవడమే, అది నూతనంగా సృష్టించిన అంగం (కమిషన్) యొక్క పని.

కమిషన్ నియామకంపై వియన్నీయుల "వర్కర్స్ డైలీ లో" (కార్మిక దినపత్రిక) [(అర్బెఇటర్-జేఇటుంగ్) (Arbeiter-Zeitung)] 1927, డిసెంబరు 31న ప్రచురించిన ఈ తీర్మానం యొక్క ప్రచురిత ప్రతిలో నొక్కి వక్కాణించి ప్రచురించారు. అప్పటి నుండి కమిషన్ యొక్క కార్యకలాపాలతో వారి ఉద్దేశ్యాన్ని స్పష్టంగా ప్రదర్శించారు.

కమిషన్ పరిశోధించవలసిన కొన్ని ముఖ్యమైన కొత్త విషయాలను ఇటీవలి ఘటనలు ముందుకు తెచ్చాయి. మిలీషియా యొక్క బీభత్సానికి శిక్షలు లేకపోవడంపై 1927, జులై 15 తిరుగుబాటు ద్వారా వియన్నీయ కార్మికులు ప్రతిస్పందించారు. ప్రజాస్వామ్యానికి సంబంధించినంత వరకు, కార్మికులపై ప్రత్యేకించి విప్లవానికి మొగ్గుచూపుతున్న, కమ్యూనిస్టులని అనుమానించిన వారిపై కఠినాతికఠినమైన నేరాలు మోపడానికి, క్రూరమైన పెట్టుబడిదారులూ, బ్యాంకర్లతో కూడిన సీపెల్ ప్రభుత్వానికి, ఈ దేశంలోని సోషల్ డెమొక్రాట్ల శక్తి ఉడిగిన, బానిస స్థితి అనుమతించింది. పిల్సుడిస్కీ తిరుగుబాటు పరిణామంగా రక్తసిక్తమైన ఫాసిస్టు బీభత్స చర్యలు పోలెండులో సర్వసాధారణం అయ్యాయి. కమ్యూనిస్టులూ, వర్గ చైతన్యం గల కార్మికులూ చట్టవిరుద్ధులైన వారి మాదిరిగా వారి బాధితులయ్యారు, కార్మిక సంఘాలూ, కార్మికుల అసోషియేషన్లు ధ్వంసమయ్యాయి. లిథూనియా లోని వోల్డేమరా యొక్క బీభత్స పాలన తురోగ్గెర్ లో, రక్తపుమడుగులో ఊపిరాడని స్థితిలో ఉన్న, ఇప్పటికీ హింసకు గురౌతున్న కార్మికుల సంస్థలను అణచడానికి వాడుకున్న తిరుగుబాటును, తెగించి చేయడానికి పాప్యులిస్టులనూ, సోషల్ డెమొక్రాట్లనూ రెచ్చగొట్టింది.వీటన్నిటికీ తోడు జరుగుతున్న మరిన్ని ఇతర విషయాలతో కలిసి పెట్టుబడిదారీ దేశాలలోని వందలాది పెట్టుబడిదారుల కోటలలో భౌతికంగానూ, మానసికంగానూ హింసకు గురౌతున్న వారి హృదయవిదారక రోదనలు, వినపడుతున్నాయి.

అంతేకాకుండా, అధ్యయన మరియు కార్యాచరణ దాహంగల ఇద్దరు సంస్కరణవాద అధ్యక్షులు తమ సమీప పరిసరాలలో విలువైన సమాచారాన్ని కనుగొనగలరు. బెల్జియన్ రాజు క్రింద న్యాయ మంత్రిత్వశాఖమంత్రిగా సోషల్ డెమోక్రట్ వాండర్వెల్డే ఉన్న సమయంలో బూర్జువావర్గ ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా ఉన్న, 1500 మంది ఫ్లెమిష్ స్వయంప్రతిపత్తి వాదులతోనూ రివల్యూషనరీ సోషలిస్టులతోనూ మరి ఇతర నేరస్తులతోనూ, జైళ్ళునిండి ఉన్న విషయాన్ని బెల్జియన్ సెనేటర్ బ్రొకరే మర్చిపోలేదు. వారిలో చాలామందిని కాల్చిచంపారు; మరెంతో మందిని వారి పౌరహక్కులను కోల్పోయే విధంగా, వారి ఆస్తులను లాక్కొని దీర్ఘకాలం పాటు లేదా జీవితాంతం జైలుశిక్షలు విధించారు. అనేక ఫ్లెమిష్ స్థానిక, ప్రాంతీయ కౌన్సిళ్ళు క్షమాబిక్ష కోసం విజ్ఞప్తులు చేస్తూ అత్యవసర తీర్మానాలు చేసినప్పటికీ, అదే విధంగా బెల్జియం సోషల్ డెమోక్రటిక్ వర్కర్స్ పార్టీ యొక్క ఫ్లాండర్స్ ఫెడరేషన్ తీర్మానాలు ఉన్నప్పటికీ వందలాది మంది ఇలా శిక్షకు గురైనవారు ఇప్పటికీ జైలుగోడల మధ్య మగ్గుతూనే ఉన్నారు. సోవియట్ యూనియన్ లోని రాజకీయ ఖైదీలకు సంపూర్ణ క్షమాబిక్ష కొరకు డిమాండు చేస్తున్న ఉద్వేగభరితమైన చాంపియన్, సెనేటర్ బ్రొకరేకు వ్రాసిన బహిరంగ లేఖలో ఇప్పటికీ ఏకాంత నిర్బంధంలో మగ్గుతున్న ఆంట్వెర్ప్ కు చెందిన యువ సోషలిస్టు గార్డుల మాజీ కార్యదర్శి ఎక్స్టర్ ప్రేమ్, [గత సంవత్సరం డిసెంబరు 16న ద్రపెఔ రౌగేలో (Drapeau Rouge) ప్రచురించిన] ఈ విషయాన్ని వెల్లడించాడు.

అతని నిర్భయుడైన వీరుడు, జర్మను పార్లమెంటు సభ్యుడు, క్రిస్పెన్ రాజకీయ హింసల గురించీ, రాజకీయ ఖైదీలను హింసించే పరిస్థితులను గురించీ తెలుసుకోవడానికి అదే విధంగా తనదేశంలోనే ఉండగలడు. కార్మిక హంతకులను స్వేచ్ఛగా వదిలివేసి, వందలాది ధైర్యవంతులైన, అంకితభావంతో ఉన్న విప్లవ యోధులను జైళ్ళలోనూ, కోటగోడల మధ్యా బంధించి వృధాచేస్తున్నది ప్రగతినిరోధక హిండెన్ బర్గ్ –ఎర్నాస్ట్ జ్ –అమ్నెస్టీ. హంతకుడని తప్పుగా శిక్షించబడిన ధీశాలి అయిన విప్లవకారుడు మాక్స్ హెూల్జ్ ని నిర్దోషిగా నిరూపించడానికి తగిన ఆధారాలు ఉన్నప్పటికీ అతని కేసును ఇప్పటికీ తిరిగి తెరవలేదు. ప్రదర్శనలలో పాల్గొంటున్న కార్మికులనూ, రీచ్ జెండాకు విధేయులైన మంచివారిని కూడా తప్పుడు హత్యా విచారణలతో, రంగులోడని తమ నలుపు-ఎరుపు-బంగారు రంగుల దుస్తులలో స్టీల్ హెల్మెట్ హీరోలు రక్తమోడేటట్లు హింసించడం, నిస్సందేహంగా స్పష్టమైన గుణపాఠాలే. అంతర్జాతీయ ఎర్ర సహాయ సంస్థకు (ఇంటర్నేషనల్ రెడ్ ఎయిడ్) హెయిన్రిచ్ వోగెలర్ దానంగా ఇచ్చిన పిల్లల సంరక్షణ కేంద్రం బర్కెన్ హాఫ్ ను, ప్రవేశ హాలును ప్రపంచం మరియు చరిత్ర గురించిన తన కమ్యూనిస్టు దృక్పధాన్ని ప్రతిబింబించే కుడ్య చిత్రాలతో నిజమైన ఆ చిత్రకారుడు అలంకరించినందున, అధికారులు మూసివేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థకు చెందిన Mr. క్రిస్పిఎన్, మరియు ఇతర జర్మను పెద్దలు ఈ ప్రయత్నాన్ని అడ్డుకోలేదు,కానీ కళాకారులూ, విద్యావేత్తల కోపంతో చేసిన ప్రదర్శనలే అడ్డుకున్నాయి; ఎప్పుడైనా ఈ తిరోగమన చర్యలను కొత్తగా ప్రారంభించే అవకాశం ఉంది. కవి జోహాన్నెస్ బెకర్ యొక్క విచారణ పెద్ద ప్రమాణంలో ఈ విషయాన్ని తెలుపుతున్నది. అది, (లిథూనియా) తమ స్వంత పార్టీ కామ్రేడ్లనే హత్య చేసినా, బలవంతంగా దేశం నుండి బహిష్కరించినా కూడా లిథూనియా అమలు జరుపుతున్న బీభత్సానికి వ్యతిరేకంగా అంతర్జాతీయ రెడ్ ఎయిడ్ సంస్థ తెలుపుతున్న నిరసనకు మద్దతు తెలపడానికి సోషల్ డెమోక్రసీ నాయకులు నిరాకరించారు. Mr. క్రిస్పెన్ రాజకీయ హింసపై అధ్యాయం కొరకు కమిషన్ యొక్క కార్మికుల కమిటీ లోని తన పార్టీ సహచరుడు, మిత్రుడూ అయిన, ప్రదర్శన చేస్తున్న కార్మికులు మరియు అంగవైకల్యురైన యుద్ధ వీరులపై కాల్పులు జరపడానికి పోలీసు బలగాలకు1918, డిసెంబరులో అనుమతించిన బెర్లిన్ యొక్క సోషల్ డెమోక్రాటిక్ పోలీసు ప్రధాన అధికారి ఒట్టో వేల్స్ నుండి చాలా వివరాలను పొందవచ్చు.

భావప్రకటనా స్వేచ్ఛ, రాజకీయప్రత్యర్థులపై దుర్మార్గమైన వేటలపై, వాటి లోని ప్రజాస్వామ్యానికి గొప్పగా ప్రశంసలు అందుకుంటున్న రెండుదేశాలలోని ఖైదీల దుర్భర పరిస్థితులపై వెలుగును ప్రదర్శించే సాక్ష్యాలను, సంస్కరణవాద కమిషన్ యొక్క కార్మికుల కమిటీ సభ్యులు అహంకారాన్ని ప్రదర్శిస్తూ దాచిపెట్టారు. వారి ఆశయం సుదూరలక్ష్యంపై ఎక్కుపెట్టబడి ఉంది. అంతులేని దారుణాలు మరియు బీభత్సం జరుగుతున్న

సమయాలలో “గుర్తింపు లేకుండా వికసించే ఊదా రంగు పువ్వులా” కమిషన్ మౌనంగా ఉనికిలో ఉన్న తరువాత తన పరిశోధన మరియు అధ్యయనాల ఫలితాలతో ప్రజల ముందుకు పెద్ద ప్రదర్శనతో వచ్చింది.

సోవియట్ రాజ్య ఆవిర్భావ పదవ వార్షికోత్సవాల సందర్భంగా కామ్రేడ్ కాలినిన్ కు వ్రాసిన బహిరంగ లేఖలో “సోవియట్ యూనియన్ జైళ్ళలోనూ, బహిష్కరణ ప్రదేశాలలోనూ బాధలనుభవిస్తున్న” చాలామంది సోషలిస్టులకు “ఇండియా రబ్బరు వంటి” క్షమాబిక్ష పెట్టమని అది డిమాండు చేసింది. ఈ అన్యాయమైన డిమాండు చెయ్యడానికి కనీస చట్టబద్ధతఉన్నట్లు కనిపించేటందుకు, ప్రశ్నార్ధకమైన/ అనుమానాస్పదమైన ఏకాభిప్రాయం గల (కామ్రేడ్స్) సహచరులందరూ, కేవలం “కమ్యునిస్టు పార్టీ గుత్తాధిపత్య” సాధనే కర్తవ్యంగా కనుపిస్తున్న రాజకీయ పోలీసుల నిరంకుశత్వం వలన దయనీయమైన బాధలు అనుభవిస్తున్నారని కమిషన్ చిత్రిస్తున్నది. ఈ అమాయకులు తమగదులలో మౌనంగా తమ మెన్షివిస్టు లేదా రివల్యూషనరీ సోషలిస్టు కార్యక్రమాన్ని ప్రార్ధనగా చేస్తున్నట్లుగా చిత్రిస్తున్నారు. సోవియట్ యూనియన్ ను కూలదోయాలనే లక్ష్యంతో మెన్షివిక్కులు, పాప్యులిస్టులు, రివల్యూషనరీ సోషలిస్టులు గొప్ప ఉద్రేకంతో, పట్టుదలతో కొనసాగిస్తున్న విషయాన్ని గురించి కమిషన్ సేకరించిన సమాచారంలో ఏమీ లేదు.

ఇంగ్లీషు సామ్రాజ్యవాదులు మరియు (జారిస్టు)రష్యన్ ఉత్తమ సైన్యాధిపతులు బీభత్స చర్యలకూ, గూఢచార చర్యలకూ పాల్పడి, స్వయంగా తమ నేరాన్ని అంగీకరించిన కిరాయి సైనికులపై నిర్దాక్షిణ్యంగా కార్మిక వర్గ నియంతృత్వపు కత్తిపడిన నేపద్యంలో గత వేసవిలో సంస్కరణవాద మరియు బూర్జువా కూడళ్ళలో ఉన్మాద పూరితమైన రోదనగా, హానికరం కాని, న్యాయబద్ధమైన డిమాండుగా కనపడుతున్న మార్గం ద్వారా పైకి వచ్చింది. సోవియట్ యూనియన్ యొక్క కేంద్ర కార్యనిర్వాహకవర్గ అధ్యక్షునికి వ్రాసిన లేఖ యొక్క సారాంశాన్ని, దాగిఉన్న ఉద్దేశాన్ని ఇది నిజంగా, వర్ణిస్తుంది. సంస్కరణవాద శత్రుత్వంతో రెడ్ అక్టోబరు సృష్టికి వ్యతిరేకంగా, కార్మికవర్గ ప్రజలను దానికి వ్యతిరేకంగా రెచ్చగొట్టడానికి, ప్రపంచంలోని మొదటి కార్మిక రాజ్యంలోని పరిస్థితులను తప్పుగా చూపారు/ నిందించారు. 1927, డిసెంబరు 5 నాటి “వోర్వార్ట్స్” పత్రిక సాయంకాల ప్రతిలో ఉద్దేశపూర్వకంగా దీనిని వక్రీకరించారు. ఈ అవమానకరమైన మోసం ప్రకారం, “హంగరీ లోని హోర్తీలో లాగే సోవియట్ యూనియన్ లో కూడా కార్మిక వర్గానికి “స్వేచ్ఛగా మాట్లాడే, ఎన్నుకునే హక్కు లేదు అని ప్రచారం చేస్తూ అదే అవమానకరమైన మోసానికి పాల్పడుతున్నారు”. “వోర్వార్ట్స్” కార్మికవర్గ విప్లవానికి వ్యతిరేకంగా, బూర్జువా ప్రజాస్వామ్యానికి అనుకూలంగా దాని ప్రచారంలో కొంచం అటూ ఇటూగా ఒక అబద్ధం చెప్పడాన్ని గురించి అది నిజంగా ఎప్పుడూ బాధపడలేదు. కమిషన్ యొక్క అధికార ప్రతినిధులైన బెల్జియన్ సెనెటర్ మరియు జర్మను పార్లమెంటు సభ్యుల మాదిరిగా దాని ప్రధాన సంపాదకుడు స్టాంప్ ఫర్ ఇప్పటికీ

రాజకీయంగా తెలివైన మోసగాడు. అతను అబద్ధాన్ని విస్తరించకుండా ఆగుతాడు, ఇది (ఏమైనప్పటికీ) మొత్తం లేఖ యొక్క వంచనను ఎత్తి చూపుతున్నది, దాని లోని విషయంపై అపనమ్మకాన్ని, అభ్యంతరాలను లేపుతున్నది.

వాస్తవానికి ఆలేఖకు జవాబు ఇవ్వడం జరగలేదు. వోర్వార్ట్స్ మరియు ఇతర పత్రికలూ – "సోషలిస్టుల కోసం సోవియట్ యూనియన్లో చెరసాలలు" – వంటి సంచలనాత్మక శీర్షికలతో ప్రచారం చేసినప్పటికీ, ప్రచురణ కర్తలు ఆశించినట్లు లక్షలాది కార్మికులలో అవి తుఫానులేమీ సృష్టించలేదు. రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ ఇప్పుడు మాస్కో నుండి బహిష్కరణకు గురైన ట్రాట్స్కీ, రాకోవస్కీ, రాడెక్, మరియు ఇతర నాయకుల తరపున మరెన్నో అనాగరిక సంజ్ఞలతో విజ్ఞప్తి చేస్తున్నది. సాచ్చో మరియు వంజెట్టీల న్యాయస్థాన హత్యల వలన చెలరేగిన విధంగా, తన చర్యల ద్వారా సామూహిక దౌర్జన్య మంటలను ఎగదోయగలనని అది స్పష్టంగా నమ్ముతున్నది.

అందుబాటులో ఉన్న వాస్తవిక సమాచారం ఆధారంగా రాజకీయ హింసనూ, రాజకీయ ఖైదీల స్థితిగతులనూ దర్యాప్తు చేయడంలో కమిషన్ యొక్క తొందరపాటును సవాలు చెయ్యాలి. తెల్ల జాతి దురహంకార బీభత్సం మరియు ఫాసిజంల యుగంలోని మూడు సంవత్సరాలు 1925, 1926, మరియు 1927లలో పెట్టుబడిదారీ దేశాలన్నిటిలోనూ కలిసి అరెస్టయినవారు 3,03,624, గాయపడినవారు 92,810, చంపబడిన, హత్యకు గురైన వారు 86,591. హక్కుల నిరాకరణ, అమానవీయంగా చూడడం, అనాగరిక హింసలు, 12,603 మంది రాజకీయ ఖైదీలను 261 నిరాహార దీక్షలకు పురిగొల్పాయి, ఇవన్నీ కలిసి 1,02,007 రోజుల పాటు జరిగాయి. 9,165 సంస్థలు, 3,632 వార్తాపత్రికలూ మరి ఇతర సాహిత్యమూ నిషేదానికి గురయ్యాయి. 10,472 విచారణలలో 64, 758 శిక్షలు వేయగా వాటిలో 12,504 మరణ శిక్షలు.

చాలా విశ్వసనీయమైన మూలాలనుండి వచ్చిన, మరియు చాలా భయంకరమైన వాస్తవాలమాటున దాగిఉన్న ఈ సంఖ్యలు ఏ మానవ హృదయాన్నయినా వణికిస్తాయి. ప్రముఖ బూర్జువా వార్తాపత్రికలలో వచ్చిన విషయాల నుండి వాటిని సంకలనం చేశారు. రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ మరియు దాని కమిషన్ వద్ద వారు (ఖైదీలు) ఇలా గర్జించారు: నీవు నిరూపించ గలిగినదంతా ఇక్కడే, ఇప్పుడే నిరూపించు! ఇక్కడ చాలా సాక్ష్యం ఉంది, ఫాసిజానికీ, తెల్ల జాతి దురహంకార బీభత్సానికీ వ్యతిరేకంగా ఇప్పుడే బయటకు వచ్చి పోరాడండి! గణాంకాలు బయట పెడుతున్న వాటిని వేటినీ కమిషన్ విననూ లేదు, చూడనూ లేదు. ట్రాట్స్కీ మరియు బహిష్కృతులైన అతని ప్రతిపక్ష మిత్రుల (విధి) భవిష్యత్తు కొరకే వారి కళ్ళూ, చెవులూ ఉన్నాయి. కామ్రేడ్ కాలినిన్ ను సంబోధిస్తూ వ్రాసిన నిరసనలేఖ ద్వారా సంస్కరణవాదులు లక్షలాది మందితో ఈ విధిని/ గతిని తిప్పికొట్టగలదానిగా

భావించి, నిరసన తుఫానును రెచ్చగొట్టాలని కోరుకున్నారు. బహుశా వారి పట్ల కరుణనుండి, విప్లవసమయంలోని వారి ఉచ్ఛస్థితి నుండి, వారి పతనం యొక్క విషాదం గురించిన లోతైన అవగాహన నుండి కావచ్చు? ఏ దారీ లేక! అల్పమైన యుక్తితో ఎక్కువ ఆశించి కావచ్చు, అర్థమైన వారి పేరు ప్రతిష్టలను, ముఖ్యంగా బలమైన వ్యక్తిత్వం గల వారి గత విజయాలను ఉపయోగించుకోవడానికి, చాలా దారుణమైన సమాచారాన్ని ఉపయోగించి, వీటన్నిటికన్నా పూర్తిగా తప్పుడుస్థితి నుండి, నిజానికి మోసపూరితమైన స్థానం నుండి కార్మికవర్గ నియంతృత్వ దేశానికి వ్యతిరేకంగా ప్రతీఘాత విప్లవ యుద్ధానికి రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ నాయకత్వం వహిస్తున్న దానిని కప్పి పుచ్చడానికి చేస్తున్నట్లున్నది.

ప్రతీఘాత విప్లవకారులనుగురించి చెప్పినదంతా కట్టుకథ అని చెప్పి "నిబద్ధత కలిగిన, నిజాయితీపరులైన సోషలిస్టులను" జైళ్ళలో పెట్టారని, బహిష్కరించారని చెప్పడం ద్వారా జైలు శిక్ష మరియు బహిష్కరణకు కారణమైన ముఖ్యమైన కారణాలను పైనుండి తొలగించడానికై కమిషన్ యొక్క నిరసనను ఉపయోగించడానికి ట్రాట్స్కి, అతని మిత్రులకు విధించిన శిక్షనుండి లాభపడడానికి ప్రయత్నిస్తున్నది. కనురెప్పలు ఆర్పకుండా ఇటువంటి వాదనలు చేస్తున్న ఈ పెద్దమనుషులు, ఈ అంశానికి సంబంధించిన చాలా నిర్ణయాత్మక విషయాలను మరిచిపోయి ఉంటారని చెప్పడం చాలా మర్యాదపూర్వకమైన ఊహ. 1922 వేసవిలో సోషలిస్టు రివల్యూషనరీలపై జరిగిన పెద్ద విచారణల సందర్భంలో, టెర్రరిస్టు హత్యలు, సోషలిస్టు రివల్యూషనరీలకూ, పాప్యులిస్టులకూ, మెన్షివిక్కులకూ సైన్యంతో, జారిస్టు జనరళ్ళతో, సామ్రాజ్యవాద శక్తుల ఏజంట్లతో గల పొత్తును నిస్సందేహంగా నిర్ధారించిన టన్నులకొద్దీ పత్రాలను బహిరంగ విప్లవ న్యాయస్థానం తన ముందు కలిగి ఉంది. ప్రభుత్వ రాజకీయ పోలీసుల కల్పిత కథలేవీ ఈ పత్రాలలో లేవు, ఒకప్పుడు జారిజానికి వ్యతిరేకంగా నిబద్ధతతో, అత్యంత సాహసోపేతంగా పోరాడిన యోధులై ఉండి, ఇప్పుడు కార్మికవర్గ నియంతృత్వానికి వ్యతిరేకంగా సరిదిద్దలేని విధంగా కుట్రలుపన్ని దాడులకు దిగిన నిందితులైన పురుషుల, మహిళల ఆర్కైవులనుండి అవి వచ్చాయి. గ్రేట్ బ్రిటన్ ఇండిపెండెంట్ వర్కర్స్ పార్టీ కార్యదర్శి ఫెన్నర్ బ్రూక్ వే, దాన్ని కూడా మనస్సులో ఉంచుకోవాలనుకోవచ్చు. ఎందుకంటే "ఒకప్పుడు అతనికి ఆరాధ్యులైన సోషలిస్ట్ రివల్యూషనరీలు" ఇప్పుడు విప్లవ ప్రతీఘాతకులుగా జైళ్ళలో ఉండడం లేదా బహిష్కరణకు గురవడం రాజకీయ అమాయకత్వంగా అర్థం చేసుకోలేకపోయినందున, అతను సోవియట్ యూనియన్ సందర్శనకు వెళ్ళాడు. మరిన్ని వాస్తవాలను 1924 లో విఫలమైన జార్జియన్ మెన్షివిక్కుల తిరుగుబాటు వెలుగులోకి తెచ్చింది. అదేవిధంగా కీవ్ లో గత సంవత్సరం విదేశీ సామ్రాజ్యవాదుల ప్రాయోజకత్వంలో తిరుగుబాటును, హింసాత్మక చర్యలను జరపవలసి ఉన్న జార్జియన్ మెన్షివిక్కులకు వ్యతిరేకంగా జరిగిన పెద్ద విచారణలో వచ్చిన నిర్ధారణలు ఈ ఆరోపణలకు మద్దతిచ్చాయి. ఇవన్నీ

మరియు అనేక ఇతర పత్రాలు మొత్తంగా కాల్పనికత లోపించిన కమిషన్ యొక్క"కల్పిత గాధలన్నీ" బుడగలని బహిర్గతం చేశాయి. అయితే దాని ప్రాముఖ్యత ఏమిటి? "యూదులను బూడిద చెయ్యాలి" అనే నినాదం క్రింద బోల్షివిస్టు బీభత్సానికి వ్యతిరేకంగా! రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ తన దుష్ప్రచారాన్ని కొనసాగిస్తుంది.

వాస్తవానికి! అయితే, తన తుంటరి పనులకు ట్రాట్స్కీ పేరును వాడుకోవడం రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థకు చాలా ఇబ్బందికరమైన దుష్ప్రభావాన్ని తెస్తుంది. అక్టోబరు విప్లవంలో నిర్వాహకుడిగా, ప్రత్యేకించి విజయవంతమైన ఎర్ర సేన నిర్వాహకునిగా, నాయకునిగా అతని మరపు రాని విజయాలలో ట్రాట్స్కీ యొక్క అంతర్జాతీయ ప్రజాదరణ విడదీయరాని విధంగా పాతుకుని ఉంది. "ట్రాట్సకీ నిబద్ధత గల విప్లవకారుడు" అనేది ఒక్కటే వారి కల్పిత కథకు ఏకైక మద్ధతు, సాధ్యమైన అన్ని కల్పిత కథలూ సోషలిస్టులను జైలుకు పంపడానికీ, బహిష్కరించడానికి కారణమనే ఘోరమైన వాస్తవాన్ని కమిషన్ దాటిపోలేదు. ట్రాట్స్కీ యొక్క విప్లవకర గతాన్ని చూడడాన్ని తిరస్కరించి ఉండకపోతే, తమ సంఘం లోని నిందలేమీ లేకపోని సభ్యుని అంత్యక్రియలలో అతన్ని గురించి ప్రశంసలు గుప్పించే సువార్తలు చెప్పే పాస్టరు మాదిరిగా బెల్జియన్ సెనెటర్, జర్మను పార్లమెంటు సభ్యుడూ ఇప్పుడున్నట్లు ఉండేవారు కాదు. గత పది సంవత్సరాలుగా లియోన్ ట్రాట్స్కీ అభిప్రాయాలూ, అతని చర్యలూ కార్మికవర్గానికి ఎంతవరకు ప్రయోజనకరంగా ఉన్నాయనేది పరిగణనలోకి తీసుకోకుండా, వారు ఎంత దూరం వెళ్ళారో చూసుకోకుండా, వారు సంస్కరణవాద ప్రమాణం చేసేటప్పుడు చేసినట్లు వేలెత్తి హామీ ఇస్తున్నారు. అది కార్మికవర్గానికి ప్రయోజనకరమైనదనే వీరి అభిప్రాయాన్ని ఆమోదిస్తే, బలమైన ప్రతిఘటన ఇవ్వలేని, రాజకీయంగా సైనికంగా అసంఘటితంగా ఉన్న కార్మికులపైనా రైతంగం పైనా విప్లవ ప్రతీఘాత శక్తులు విజయం సాధిస్తే ఏమైఉండేది! ఎంతటి సిగ్గుమాలిన తనం!

ఎంతటి దౌర్భాగ్యుడవయ్యా ట్రాట్స్కీ! ఎటువంటి సిగ్గుమాలిన సమూహంలో పడ్డావయ్యా! అని ఎవరైనా దాదాపు మందలించాలనుకుంటారు. కానీ ప్రతిపక్షవాదుల పోరాట కదలికలు ట్రాట్స్కీని తన గత విప్లవకర గతం నుండి, తన విప్లవ కర స్వీయ స్థితి నుండి ఎంత దూరం తీసుకు వెళ్ళాయో తెలిసిన తరువాత వెనక్కి తగ్గుతారు. శక్తివంతమైన, నిర్ణయాత్మక చారిత్రిక క్షణాల గొప్ప నాయకుడు(హీరో), గొప్ప అభినయ దక్షుడైన ట్రాట్స్కీ ఇప్పటివరకూ రాజకీయ వేదికను గౌరవ ప్రదంగా, ఆత్మగౌరవంతో వదిలిపెట్టలేదు. బూర్జువా, సంస్కరణవాద పత్రికలకు సంచలనాత్మక సాధనంగా తన స్థాయిని తానూ దిగజార్చుకున్నాడు – అతని జీవితంలో ఇది ఒక విషాదకరమైన మలుపు, నియమాలు, కార్యక్రమం వలన కట్టుబడి ఉండటం కాక విప్లవం ద్వారానే అతను కట్టుబడి ఉన్న బోల్షివిక్ పార్టీకి

కూడా ఇది ఒక విషాదకరమైన సంఘటన! అతను మూసపోసిన, ఇప్పుడు దానిపై శీతకన్ను వేసిన (గుడ్డిగా తిరస్కరిస్తున్న) కార్మికవర్గ నియంతృత్వానికి కూడా ఇది విషాదకరమైన సంఘటన. కార్మికవర్గ ప్రభుత్వ అధికారానికి, చట్టానికి వ్యతిరేకంగా విజ్ఞప్తితో, ప్రజాభిప్రాయం అని పిలవబడే దానికి అంటే పెట్టుబడిదారీ దేశాలలోని బూర్జువాల అభిప్రాయానికి విజ్ఞప్తి చెయ్యడంతో ట్రాట్స్కీ తన చారిత్రిక పాత్రను ముగించాడనేది వాస్తవం.

నిజమే! ద్రోహానికి గురైన కార్మికులు పాల్గొనే విధంగా కపట నినాదాలతో తమ అల్లర్లనూ, అవమానకరమైన ప్రచారాన్ని సోషలిస్టు నిర్మాణం చేస్తున్న మొదటి దేశానికి వ్యతిరేకంగా చేస్తున్న విషయాన్ని కప్పిపుచ్చడానికి సంస్కరణవాదుల అవసరం నుండి మాత్రమే, ట్రాట్స్కీ మరియు దురదృష్టంలో చిక్కుకున్న అతని ప్రతిపక్ష మిత్రులు తమవారని రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ నాయకులు డిమాండు చెయ్యడం రాలేదన్నది వాస్తవం. కార్మికవర్గ విప్లవ అగ్రగామి దళంలో ట్రాట్స్కీ వాదులు ఇకపై పోరాడరని కూడా అది చూపుతున్నది. కార్మికోద్యమం లోని మితవాద పార్శ్వం వైపు వారు వెళ్ళారు. ప్రపంచ విప్లవం కోసం నిర్మించిన గోడకు ఆవలివైపున వారు నిలబడి ఉన్నారు. బోల్తాపడిన, మెత్తపడిన, వారిని తప్ప మరెవ్వరినీ, లెనిన్ మాటలనూ, మార్క్సిస్టు మౌలిక సూత్రాలను జపించడం మోసపుచ్చలేవు. ప్రపంచ విప్లవం యొక్క సోషలిజం నిర్మాణంలో కార్మికవర్గ నియంతృత్వం ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలతో ముఖాముఖిలో ట్రాట్స్కీ, అతని సమూహం యొక్క స్థానం సంస్కరణవాదులకు, ప్రత్యేకించి వారి రష్యన్ అవతారం 'మెన్షివిక్కుల'కు చాలా దగ్గరగా ఉంది. వాస్తవానికి నిర్ణయాత్మక ఆలోచనా సరళిలో అవి ఏకీభావంతో ఉన్నాయి.

ప్రధాన దిశను ఇచ్చే పునాది,కార్మికవర్గ నియంతృత్వం మరియు సోషలిస్టు నిర్మాణం ఉన్న పార్టీతో సైద్ధాంతిక ఐక్యతను కోల్పోయినందున, ట్రాట్స్కీవాదులు అసంఘటితంగా ఉన్న పార్టీలోని ఐక్యతను దెబ్బతీశారు. సోవియట్ దేశం యొక్క కార్మికవర్గ నియంతృత్వ శక్తిని వారు ఇకపై సమర్థించరు కానీ దానిని కుదిపివేసి, దానిని అస్థిరపరచడానికి ప్రయత్నిస్తారు. సోషలిజాన్ని నిర్మించే చోదకశక్తుల స్థానం నుండి దానికి ప్రతిబంధకంగా మారారు. కార్మికవర్గం యొక్క అధీకృత ప్రతినిధిగా, కార్మికవర్గ నియంతృత్వానికి నాయకత్వం వహిస్తున్న, సోషలిజానికి విప్లవకర మార్పు యొక్క విజయానికి బాధ్యురాలైన, కార్మికవర్గ విప్లవ పార్టీకి ఈ పరిస్థితి భరించలేనిదిగా మారింది. కానీ, సోవియట్ దేశ ఉనికికి, కార్మికవర్గ నియంతృత్వ లక్ష్యానికి, సాధ్యమైనంత పరిమితి మేరకు సోషలిజాన్ని సాధించడం చారిత్రిక అవసరం. ట్రాట్స్కీనీ అతని అనుయాయులనూ బహిష్కరించడానికి అధికారిక సమర్థనకన్నా ఇది బలమైన కారణం; అనివార్యమైన అవసరం. రష్యా నేలలో నిజంగా సోషలిస్టు రాజ్యం

వేళ్ళూనుకున్నదా లేదా అనేదాన్ని భయంలో, బలహీనతలో,అనుమానంలో చూడాలని అనుకోవడం, హాస్యాస్పదం. కోరికలతో కూడిన ఆలోచన అటువంటి హాస్యాస్పదతకు తండ్రి. సోవియట్ రిపబ్లిక్ వ్యవస్థ పతనం వరుస పరిణామాల ముగింపు మాత్రమే కావచ్చుకాని ఆ పతనం ప్రారంభం కాదు. కమ్యూనిస్టు పార్టీ, కార్మికవర్గ నియంతృత్వాల బాధ్యతలను నిర్వహిస్తున్నవారు దాని (కార్మికవర్గ నియంతృత్వం) ప్రారంభాలను చురుకైన కళ్ళతో, మంచి దూరదృష్టితో కాపాడుకోవాలి. ఇది అది చేయవలసిన సమయం ఎప్పుడు అనేదాన్ని గురించి. రెండు సంవత్సరాల సుదీర్ఘ వర్గ విభేదాలు, ట్రాట్స్కీ చుట్టూ చేరిన సమూహం తీసుకున్న ఆఖరి చర్యల ఫలితంగా చోటు చేసుకున్న విచ్చిన్నం, బలహీనపడటం అందుకు నిదర్శనాలు. ఇటువంటి చర్యలూ, పరిణామాలూ సోషలిస్టు నిర్మాణానికి కష్టాలను మరియు ప్రమాదాలను పెంచుతాయి. సోవియట్ రాజ్యం యొక్క గౌరవాన్ని, తమ (ప్రభుత్వం) రాజ్యం పట్ల కార్మికవర్గానికి గల సానుభూతిని తగ్గిస్తాయి, మరియు దాని శత్రువుల దూకుడును పెంచుతాయి. చాలా ప్రాశస్త్యం గల ట్రాట్స్కీ విప్లవకర గతం అతని (విమోచనకు) తప్పులను క్షమించడానికి భూమిక కాదు, విప్లవానికి వ్యతిరేకంగా అతను చేసిన నేరాలను తగ్గించే పరిస్థితులు కూడా కాదు. అందుకు భిన్నంగా అది అతని నేరాన్ని మరింత పెంచుతుంది, అటువంటి అతని గతం అతని అత్యున్నత, అచంచలమైన విధేయత పార్టీకీ, సోవియట్ రాజ్యానికీ అతన్ని బందీని చేస్తుంది.

వాస్తవానికి రాజ్యం యొక్క లక్షణం ద్వారా మాత్రమే నిజమైన సారం పొందగలిగిన, భావ ప్రకటనా స్వేచ్ఛ, ప్రజాస్వామ్య హక్కులు,మరి ఇతర వినసొంపైన ప్రత్యేక ఆలోచనల పేరిట సోవియట్ యూనియన్లో బోల్షివిక్కుల బీభత్సం అని పిలుస్తున్న దానికి వ్యతిరేకంగా జరిపే పోరాటం కోసం రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ ట్రాట్స్కీ కేసును ముందుకు నెడుతున్నది. సిగ్గులేని కపటత్వం యొక్క ఉన్నతస్థితి ఇది. విస్తృతమైన రాజకీయ బీభత్సానికి రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థకు చెందిన పార్టీలవారే దోషులు, లేదా అది జరగడాన్ని వారు ఆమోదించారు; పెట్టుబడిదారీ దేశాలలో ఉన్న నిజమైన ఫాసిజాన్నుండి, తెల్లజాతి దురహంకార బీభత్సాన్నుండి “మానవత్వం యొక్క పవిత్ర సంపదను” కాపాడడానికి దాదాపు వారేమీ చేయలేదు. చరిత్ర యొక్క అజెండాపై ఈ సమయంలో అత్యంత పరిణతి చెందిన స్థితిలో ఉన్న, బూర్జువా (క్రమాన్ని) వ్యవస్థను ప్రజాస్వామ్యం ద్వారా సంస్కరించడమా లేదా కార్మికవర్గ విప్లవం ద్వారా బూర్జువా వ్యవస్థను పూర్తిగా కూల్చివేయడమా అనే అంశంపై రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ యొక్క ప్రాధమిక స్థితి విషయంలో వారి ప్రవర్తనలోని కొట్టవచ్చినట్లు కనపడుతున్న ఈ వైరుధ్యం మరింత వెలుగును ప్రసరిస్తున్నది.

దాని అత్యంత ఆధునిక ఆస్ట్రో-మార్క్సిస్టు దుస్తులలో కూడా సంస్కరణ వాదానికీ మరియు లెనినిజం రూపంలో విప్లవాత్మక ఆచరణ అయిన శాస్త్రీయ

మార్క్సిజానికీ మధ్య వైరుధ్యం విషయంలో రెండవ, మూడవ అంతర్జాతీయ సంస్థలమధ్య ఉన్న సరిదిద్దలేని వైరుధ్యాన్ని కూడా ఇది ప్రకాశవంతం చేస్తున్నది. అన్ని హింసాత్మక పద్ధతులను వినియోగించి తన ఉనికిని రక్షించుకునే బూర్జువా వర్గ రాజ్య హక్కును, ఈ హక్కు యజమానులైన అల్పసంఖ్యాకులు కష్టజీవులైన అధికసంఖ్యాక ప్రజలను బానిసలుగా మార్చి దోచుకోవడాన్ని కొనసాగించే అధికారం తప్ప మరేమీ కానప్పటికీ, లోత్తైన విధేయతతో రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ గుర్తిస్తున్నది(ఆమోదిస్తున్నది). తనను తాను రక్షించుకోవడానికి అందుబాటులో ఉన్న బలమైన అన్ని సాధనాలనూ కార్మికవర్గ నియంతృత్వం వివియోగించుకునే కార్మికవర్గ ప్రభుత్వ అధికారాన్ని, ఈ అధికారం తనను తాను అల్పసంఖ్యాకులైన యజమానుల దోపిడీ, బానిసత్వాల నుండి విముక్తి చేసుకోవడానికి, స్వేచ్ఛా జీవితం కొనసాగించడానికి మెజారిటీకి గల హక్కు నుండి వస్తున్నప్పటికీ ఇది (రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ) అరచి గీపెట్టి శాపనార్థాలు పెడుతుంది. దీని దృష్టిలో ప్రజాస్వామ్యం పేరున బూర్జువా ప్రభుత్వం తెల్లజాతి దురహంకార (బీభత్సాన్ని) హింసని ఉపయోగించడం ఒక పవిత్ర కర్తవ్యం! సోషలిజాన్ని సాధించుకోవడానికి కార్మికవర్గ రాజ్యం యొక్క ఎర్ర(బీభత్సం)హింస మానవత్వానికి వ్యతిరేకమైన నేరం!

ప్రస్తుత అత్యవసరపరిస్థితిలో-మునుపటి విప్లవ విజయాల యొక్క ఆకర్షణీయమైన (గ్లామర్) ప్రభావం ద్వారా చేసే నమ్మక ద్రోహం ద్వారా గానీ, ప్రత్యేకత,ప్రతిభ, వ్యక్తిత్వం యొక్క విలువద్వారా అంధులను చేయడం వంటి వాటిని పరిగణనలోకి తీసుకోవడం ద్వారా కానీ – సోవియట్ ప్రభుత్వం తన అధికారాలను వినియోగించకుండా ఏ విధంగానైనా నిరోధించడాన్ని అనుమతించలేదు. ట్రాట్స్కీ, అతని మిత్రులకు వ్యతిరేకంగా కార్మికవర్గ నియంతృత్వ కత్తిని ప్రయోగించడానికి, హక్కును కలిగి ఉండడమే కాదు, అది చట్టబద్ధమైన బాధ్యతను కూడా కలిగి ఉంది. విప్లవం యొక్క గతం దాని వర్తమానానికి హానిచెయ్యడాన్ని, అది కఠినంగా, అనుభూతిరహితంగా, బాధాకరమైనదిగా అనిపించవచ్చు కాని అనుమతించలేదు. ట్రాట్స్కీ మరియు అతని బృందానికి మద్దతుగా రావడం ద్వారా రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ నాయకులు కార్మికవర్గం యొక్క అమాయక, విమర్శనాశక్తి లోపించిన మనోభావాలు, దాని వర్గ స్వభావం, దాని పరిపక్వత, వర్గ స్పృహ యొక్క స్పష్టత, దాని శిక్షణ మరియు రాజకీయ పరిజ్ఞానం కన్నా బలంగా ఉన్నాయని ఊహాగానం చేస్తున్నారు. ఈ జూదం విజయవంతం ఔతుందనే ఆశతో, ఎవరి రాజకీయ కార్యకలాపాలకు వారు భయపడతారో, అన్ని విధాలా ఎవరికి సంకెళ్ళు వేయాలని ప్రయత్నిస్తారో ఆ కష్టజీవులకే పిలుపు ఇస్తున్నారు. ఇప్పుడు, అప్పుడు! ప్రజలను నిర్ణయించుకోనిద్దాం! వారి తీర్పు, రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ మోసగాళ్ళకు ఘోరమైన ఓటమి. అన్ని రకాల అపవాదులూ, అనుమానాలూ ఉన్నప్పటికీ దోపిడీకి గురౌతున్న ప్రజలకోసం నిర్మిస్తున్న సోషలిస్టు రాజ్యం తన స్వంత ఒప్పించే భాషలో మాట్లాడుతుంది. ఈ క్షణంలో

(సమయంలో) తప్పనిసరిగా పెట్టుబడిదారుల వేతన దోపిడీ వలన అలసిపోయిన, రోగగ్రస్తులైన ఉత్పాదకశక్తుల ఆత్మల యొక్క చెవికి ఈ భాష ఎక్కుతుంది. "సోవియట్ యూనియన్లో బీభత్సం" అనే సిగ్గుమాలిన సంస్కరణవాదుల ఆరోపణలను లక్షలాదిమంది కార్మికులు గట్టిగా ధిక్కారంతో తిరస్కరించాలి. ట్రాట్స్కీ, రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థల వెనుక కార్మిక బృందం కవాతు చెయ్యదు, అందుకు బదులుగా ఏ మోసపూరిత యూనిఫారం ధరించినా పట్టించుకోకుండా విప్లవ వ్యతిరేకులందరికీ వ్యతిరేకంగా ఆ కవాతు చేస్తుంది. పెట్టుబడిదారీ దేశాల సహకారంతో విప్లవప్రతీఘాత రెండవ అంతర్జాతీయ సంస్థ చేస్తున్న దాడులకు, చాలా నిందలకు గురౌతున్న కార్మికవర్గ నియంతృత్వ దేశానికి అండగా వర్గ ప్రయోజనం, వర్గ కర్తవ్యం దృష్ట్యా కార్మికులు నిలబడాలి. ముందుండి అన్ని కమ్యూనిస్టు పార్టీలూ, ఈ లక్షలాది మందిని చైతన్యవంతులను చేసి, సమీకరించి, నిర్వహించాలీ! ఈ నూతన ఎర్రకవాతుకు, ఆసన్నమౌతున్న గొప్ప విప్లవాత్మక యుద్ధాలకు నాయకత్వం వహించడానికి అగ్రభాగాన ఉందాలి!

మాస్కో.

క్లారా జెత్కిన్ **'Trotzkis verbannung und die sozialdemokratie',బెర్లిన్, Internationaler Arbeiter-Verlag GMBH, 1928.**

With acknowledgements to George Gruenthal and Pranjali Bandhu.

జర్మన్ భాష నుండి ఆంగ్లానువాదం: మిలింద్ బ్రహ్మే

తెలుగు అనువాదం:యార్లగడ్డ వెంకట రావు.

****

Trotsky's 'Exile' and Social Democracy

Clara Zetkin

(17 February, 1928)

The Second International is openly mobilising against the Soviet Union, or more precisely: it is escalating once again its non-stop campaign of calumny and persecution against the State of Proletarian Dictatorship. In cahoots with Chamberlain and other leaders of global imperialism, it is trying to work in those very areas where the coercive, hounding voice of these arch-enemies of the working class is heard with mistrust and, in fact, under protest. The Second International is exhorting the international proletariat to oppose the Soviet Union. And in doing so, it is, quite in keeping with the standards of its capitalist lords and masters, clinging to the shadow of a pretext – a fiction that it has itself spun. The leaders of the Opposition in the Communist Party of the Soviet Union have surely made it very easy for the Second International to paint such a shadow before the eyes of all believing and naive souls without so much as a cleverly contrived fresh proscription method to counter the threat of "Bolshevism".

Its passionate oppositional struggles of two years against the leaders and politics of the majority were marked by a surfeit of distortions, falsifications, calumny and suspicion, which were received and further propagated abroad in the most gross, coarse and exaggerated form by the loyal band of followers of Trotsky and Zinoviev: a gift from heaven for all who hate and fear the world proletarian revolution in the Soviet Union, and are bent upon choking it to death. Actively taken up and exploited by them, the Opposition casts dirt to sully and discredit the "Stalinists" and their socialist construction, together with the party as a whole, as also the dictatorship of the proletariat, the first nation-state of workers in the world. The counterrevolutionary clan is unscrupulously pushing aside the fact that Zinoviev, Kamenev and most of the Russian Opposition leaders have fully capitulated before the resolutions of a crushing majority of the party and the verdict of the proletarian masses. They not only gave up their organisational factionalism, but also in substance retracted from all their programmatic demands, i.e. from their ideological stand vis-a-vis the political line and the socialist construction of the party leadership. Howsoever one might (eventually) judge the "lost sons" trying to return to the "father's house" of the WKP (International Communist Party), objectively speaking, their repentant reversion is important, transcending the splitting, fissuring and disintegrating oppositional forces within the Soviet Union and the International. It is crystal clear on what brittle, unsound foundation were installed the thundering batteries of the Opposition against the party leadership and its politics. The arguments of the Opposition were and are not grounded in the social reality of a working class state in an agricultural country. Trotsky and his friends in the Opposition are the only witnesses that the leading lights of the Second International

have in support of a pseudo-justification of their ignominious campaign against the theory and praxis of the proletarian revolution.

At the end of the 15th Party Congress it was undoubtedly clear that in order to transform the success of battle into a socialist revolution, the full force of the proletarian dictatorship would, and would have to, turn against all oppositional elements, who through their actions continue to jeopardise the organisational and ideological unity and cohesiveness of the party, and thus that of the Soviet State. The historical task of the proletarian dictatorship had to be fulfilled irrespective of individuals, and without spinelessly buckling before big names and their past. Incontrovertible facts have shown that a group of oppositional elements continued their struggle against the party under Trotsky's leadership. Exploiting some momentary difficulties that obtained in the given situation, they systematically went about trying to drag the non-party working masses into this struggle, and to carry it beyond the (state) borders. Trotsky and his friends are very experienced and conscious politicians. They must have been fully aware of what they were putting at risk by their advances. In the desperado mentality of insolvents they risked everything on the last card – that of foolhardy adventure. Only, they were not up against the contingencies of a game of fortune, but rather the iron historical legitimacy of the first proletarian state in the world. This law had to rule against Trotsky and his friends and send them into exile.

In the poisoned atmosphere of the irreconcilable enmity against the State of the Proletarian Revolution and Socialist Construction, the Second International has usurped the case of "Trotsky and his friends" forming a counter-revolutionary united front with Baldwin, Chamberlain and company, in order to instigate the world proletariat against the Soviet Union. The world proletariat, whose solidarity of interests the Second International continues to crush under its feet to the gain and profit of the national bourgeoisie of the individual capitalist "fatherlands"! against the Soviet Union, which is, as the first creation of the world proletarian revolution, the first historical manifestation of this solidarity of interests, and in truth and indeed its most loyal, ready-to-die protector and prize-fighter!

The "Commission of Inquiry into the situation of Political Prisoners" established by the Executive of the Socialist Workers' International is the mouthpiece, the shrill horn being used for their hunt by MacDonald, Paul Boncour, Hilferding, Fritz Adler and all and sundry. The German member of the Reichstag Crispien and the Belgian senator de Brouckere, chair of the commission, have written to comrade Kalinin, the president of the Central Executive Committee of the Soviet Union, spewing their burning outrage at the exile of Trotsky and his closest political friends. This is supposed to be a "test case for your system, which brooks no freedom of expression, which subordinates everything to the dictates of your absolutistic government" – so they screech into Kalinin's ears.

The Hamburg “Echo” of 5th February has published this outpouring of noble souls under the sensational-headline: “Political Terror in Russia – A Manifesto of the Workers’ International”. One does not have to be a prophet in Israel to predict that it will be published under this or similar titles in the entire reformist press in Germany and other countries governed by (so- called) “democracy”. A discussion of this “Declaration” has to be preceded by a few statements of fact, for they will convey the correct estimation of this wretched, pitiable botch-up. They will answer the question: Are the parties of the Second International fundamentally opposed to political terror? Does this blazing outrage over Trotsky’s and his friends’ exile and the alleged terror in the Soviet Union express genuine conviction or is it shrill propaganda for dirty political business?

*

The Socialist Workers’ International is rightly and unhesitatingly referred to as the Second International. The parties of the Second International, torn asunder in the World War, were coming together again and the blood transfusion they received at the World Congress in Hamburg by uniting with the two-and-a-half International did not – apart from the firmer organisational structure and name – change in the least the substance of the core structure. The Socialist Workers’ International is the legitimate child of the Second International in flesh as well as in spirit. But not from the time when the Second International wanted to unite, in the spirit of the “Communist Manifesto”, the proletariat of all countries to battle for the revolution, to win victory for the revolution. In fact, it is not even a child of the following period during which the followers of revolutionary Marxism threw themselves with great passion into battle against the creeping reformism. No, the Socialist Workers’ International is the true child of the Second International from the epoch of its decay and betrayal. It is a child begotten by lowly, meek and opportunistically bargaining brotherhood of the reformist socialist parties and trade unions with the bourgeoisie; begotten in a state of horror and blind hatred of the gigantic spectre of the proletarian revolution.

This is irrefutably confirmed by the attitude of the parties of the Second International towards revolutionary uprisings of exploited classes, oppressed nations and peoples trying to shake off the yoke of plunder and slavery. The parties allowed it to happen, that in Finland, in the countries along the Baltic rim, in Ukraine, the machine guns and the rifles of German troops drove back into the old yoke of slavery those workers and who wanted to free themselves by creating a Soviet order; that an unparalleled terror regiment set free again the exploitative power of the ruling classes. With folded arms they stood on the side, indeed followed with a sense of complacency, as the Czechoslovakian mercenaries of the counterrevolution, as the English, French, American and Japanese troops, in league with czarist generals, enlisted and supported by all kinds of bourgeois democrats and gentrified anti-Soviet socialists, laid waste the young Soviet state, raised the fear of civil war, and tried to force the revolutionary workers and peasants into subjugation through the

cruellest of terrorising measures. Rivers of blood and dirt characterise the position taken by the Second International vis-a-vis the courageous advances of the *avant-garde* of the proletariat in Central Europe to overthrow capitalism and realise socialism. The choking of the Soviet republic in Hungary accompanied by white terror running riot, the bloody suppression of the revolutionary uprisings of workers in Germany – these are pages of irredeemable ignominy in the history of social democracy in these countries.

Leaders of German Social Democracy – on the right and left – are particularly happy in their role as global judges denouncing the “lack of democratic rights and freedoms”, “the incarceration and exiling of the best socialists”, “the unspeakable Bolshevistic terror” in the Soviet Union. By doing so they are denouncing themselves, only they don’t know how. There is not a single act of terror that they blame the Bolsheviks for, which they are not guilty of themselves. Only, as opposed to the Bolsheviks, not in order to smash the class rule of the owners, to open up the way for the realisation of socialism, but to give back to and maintain with the bourgeoisie in Germany its exploitative and suppressive force. The terror of Ebert-Scheidemann was targeted exclusively at the “Spartacists”, the communists and the struggling revolutionary proletarians, who, following the glowing example of the proletariat in Russia, dedicated their lives to drive forward the working class to overthrow capitalism. Haase-Dittmann-Crispien did not offer even the smallest resistance to the ravages of this terror, just impotent tears and pacifistic verbiage.

One name is synonymous with the social democratic disgrace of that time: Noske, who in his book “Von Kiel bis Kapp” (“From Kiel to Kapp”) registers his appointment as the military chief against the fiercely revolutionary proletariat of Berlin with the declaration: “For all I care! One person has to become the bloodhound. I won’t shy away from the responsibility.” Heaps of dead bodies of assassinated, murdered, fallen in battle proletarians in Berlin, Central Germany, Bremen and its surroundings, in the Ruhr region and in Munich; several thousand prisoners and victims of persecution testify to the fact that Noske kept his word, which he had given in this declaration to his party and the bourgeoisie. He became the Cavaignac, the Gallifet of the German proletariat. However, the Cavaignacs und Gallifets were much smaller criminals in comparison for they belonged to the propertied classes and did not have, unlike him, a political conviction, the socialist ideal, the working class to betray which had elevated Noske in the hope that he would fight for their freedom against the capitalist state of coercion and bondage. One event characterises the unspeakable hypocrisy as well as the intention of leading reformists in Germany that lies at the basis of this hypocrisy, when they call upon the world proletariat to see Trotsky as a martyr for freedom of opinion and curse the Bolshevist terror. It is being seriously considered in the social democratic party to put up Noske as a candidate for the upcoming elections to the Reichstag; Noske who gave himself the task of being the “blood hound”. The entire new-old Second International is silent about it; apparently it considers this horrible international scandal as a minor domestic affair of German reformism!

Thus, it is not a fundamental rejection of terror as such that is unleashing the ear-splitting clamour of the Socialist Workers International against the "new absolutistic regime" in the Soviet Union. The real cause is the bigoted counter-revolutionary attitude towards the creation of Red October, namely the state of proletarian dictatorship, and that is also the reason for their attitude towards all revolutionary struggles of exploited oppressed classes and peoples as such. Clear enough. Face to face with the misery and slavery spreading consequences of capitalistic stabilisation and rationalisation, the decade- long survival of the Soviet order and progress in socialist construction indicate the revolutionary path to the proletariat, the working people...

Facts upon facts tear to shreds the reformist recipes regarding the emancipatory effects of economic and political democracy. The industrious and fruitful existence of the Soviet Union shows the exploited classes the unambiguously clear lessons of the Russian Revolution. The revolutionary movements and rebellions flaring up everywhere remind us of how decayed and fragmented the capitalist world order is, how incapable of securing freedom and culture for the productive masses. In this context the international proletariat must understand and appreciate that in our times of bloody fascism and white terror, the advocates of the Second International, while forgetting the past of their parties, are able to see political persecution and political prisoners in only one single country: in the Soviet Union. And they are trying to goad the conscience of the international working class into helpful action in this matter.

When at the time of Whitsun in 1923 the Second International rose to new life in the Socialist Workers' International – in full throated ease they sang in advance of the life of highest activity for the proletariat – history had already unmistakably moved on into the era of the rule of bloody fascism, of white terror. The fascism of Mussolini, legitimised as the principle and authority of the state, was running amok through Italy, dwarfing even those horrible crimes through which he had prepared his grab of power in the preceding months. The beastly misdeeds of the Ku-Klux-Klan organisations against known communists and working class leaders in the United States were as heinous as the infamous Negro lynchings and the murderous practices of Pinkerton against striking proletarians. Not long thereafter the white terror in Bulgaria chock-full of atrocities unleashed all the horrors and agonies of hell against the workers and peasants who had lost in their struggle – and this with the most active and passive connivance of the social democracy, which accepted and supported the laws and provisions that lent a veneer of legality to the terror of the ruling clique of exploiters.

The social democratic minister Kazussoff in the cabinet of Zankoff worked out in August 1923 the first draft of the law "for the defence of the state", i.e. an anti-communist law. The draft provided liberally for the death penalty and was not passed on the grounds that it was too draconian. The final draft of the law bore the signature of the social democratic minister and was supported in the chamber of

deputies by the social democratic faction. The leader of the Social Democratic Party – Sakazoff – spoke in the party organ in August 1923 in support of excluding the communists from the law.

When the bloodsucking exploitation of the ruling classes and the most dastardly of suppressive measures of the government drove the workers and peasants to rebel in the month of September of that year, the social democrats participated wonderfully in the horrifying violent crushing of the struggling masses. In Philippopel they organised for this purpose a special company; leading social democrats belonged to the "citizens' committees" that denounced and revealed to the executioners of the white terror the "suspicious" workers, peasants and communists. The party organ of the social democrats expressed its satisfaction about the fact that the war court condemned Friedmann and other revolutionaries to death, and that the sentence was carried out. In April 1925 the Bulgarian social democrats supported in parliament the proclamation of martial law, which repeatedly fanned the raging fire of white terror. The social democratic press covered up the murdering and scorching with total silence. Even in Bulgaria the history of the terror and fascism is a book of treachery, of the disgracefulness of social democracy. Fascism and unchecked judicial terror will surely keep the exploited classes and peoples totally suppressed in Rumania, Yugoslavia and elsewhere in the Balkans.

In Germany the social democratic president of the Reich, Ebert, destroyed by means of the absolutistic § 48 of the Weimar Constitution all so-called democratic guarantees and let the Reichswehr (imperial army) march into Saxony against the legal parliamentary government, which then went on – in a revival of the Noske tradition – to deal mercilessly with the unarmed and unresisting proletarians. Court ordered assassinations, murder of workers by members of nationalistic organisations, armed attacks on gatherings and demonstrations by workers had preceded this exercise of gruesome violence "for reasons of law"; and they went on and are still going on till date. The Horthy Regiment continued to torture and choke to death communists and class-conscious proletarians. The terror of court rulings, prisons and fascist horror defined and controlled political life in Poland.

French imperialism trampled upon native peoples in Morocco and Syria, the Dutch colonial rulers vented their wrath on the rebellious peasants and workers of South-East Asia. In the Far East the imperialists of all countries, including Japan, were united by a "cultural task" – that of forcefully convincing the aspiring agrarian and proletarian masses of each country about the superiority of modern methods of murder and arson with the help of militarists, feudal lords, China's capitalists and the naturalised czarist White Guards.

The leaders of the Second International react to the cries of the martyred and tortured hundreds of thousands? With trivial humanitarian declamations decorated with Marxist sounding words that were supposed to gloss over the hard fact that the Marxist content in their behaviour was missing: namely, the dissection and

characterisation of the daily intensifying white terror and fascism as typical forms of bourgeois class rule in the period of the proletarian world revolution. The Hilferdings of different nationalities make it their business to exonerate as far as possible the oh-so worker-friendly, so democratically inclined bourgeoisie of the capitalist states and their similarly tuned governments of the responsibility for the rampant ravages of fascism and the white terror. The phony reformist arguments are well known, with which they accuse the communists of having directly or indirectly driven the emaciated, enslaved masses into movements and struggles, and thereby having provoked the rule of terror. For those trodden under the exploitation of the owners may not make themselves guilty of the crime of struggling to stand upright on their own feet under the sun. With bent backs they must drudge in obscurity until democracy considers them to be mature enough to live as human beings.

The number of the fascist and judicial crimes against workers is swelling in the capitalist countries. Never, but never have the leading men of the Second International stood up to the Mussolinis, the Zankoffs, Pilsudskis, Eberts, Hindenburgs and their kind to protest against the terror system being run by these men. And even farther from their thoughts has been the awareness of their duty to call upon the world proletariat to fight these terror systems. How these gentlemen could have brought charges, acted, fought! In the very governments ruling on the basis of judicial treachery and fascism their comrades sat – and are still sitting – here and there, while their patrons and fraternal colleagues are present almost everywhere. For years on end nobody even thought of mitigating the horrible destiny of the victims of fascism and the white terror. Nay, it’s worse, even more shameful! The neutral International Red Aid, which is helping these victims in brotherly solidarity, has been labelled a communist party organisation and is being tirelessly denounced to the authorities and defamed and abused before the workers by the press of the Second International. The victims of the terror and fascism still have about them that “stench of revolution”, and the delicate nerves of the MacDonalds, the Vanderveldes and Wels are especially sensitive to it.

*

Only a good four years after it was founded did the Socialist Workers’ International discover its compassionate heart for the politically persecuted and imprisoned. In September 1927 its executive appointed a “Commission for an Inquiry into the Material on Political Persecutions and the Condition of Political Prisoners” at the congress in Brussels. The radicalisation of the proletarian masses and the growing sympathy they had for the International Red Aid led to the establishment of the commission. It was like the basic principle of the old medical wisdom: “so that something happens,” prescribe *aqua distillata* – distilled water with something sweet mixed in it. Apart from that, such a commission could be cleansed of all unpleasant revolutionary aftertastes and be nicely perfumed with a good middle-class ethical fragrance. This was done by also assigning to the commission the task of “promoting the Matteotti Fund”, thereby presenting its action

as a one-time fascist crime. While this terrible crime was certainly not any more ghastly than hundreds of other similar ones committed by the fascist forces before it, nevertheless it had briefly stirred up into a rage like none other the feelings of respectable democracy.

Last but not least, what led to the appointment of the commission were the need and the resolve, morally and politically, to support the planned assault by the world imperialists on the state of the proletarian dictatorship by instigating the wider masses against the "absolutistic regime of the small Bolshevik party clique, which was mocking all basic tenets of democracy". The "material to be investigated" towards this end is being delivered to the commission by emigrants who fanatically hate the dictatorship of the proletariat and ardently yearn for the dictatorship of the bourgeoisie masked as democracy. For example by "authorities" such as the social revolutionary Steinberg, eternal ministerial aspirant for a "purely democratic" government in Russia; by Abramovich, the Menshevist travelling businessman dealing in the dirtiest of anti-Soviet defamatory goods; and particularly also by Georgian Mensheviks, who with Kautsky's blessings surrendered the independence of their country to German, English or French generals – depending on who was winning the war. They were soon hounded out by the peasants and workers, but attempted unsuccessfully in 1924 to again establish through a foolhardy putsch the rule of noblemen, bankers, industrialists and traders, helped with the gold and support of the oil barons and imperialist governments. The very innermost, gentrified "essence" of the Second International – its commitment to and disposition of servitude vis-a-vis the bourgeoisie – drove it towards fulfilling this task. The action of its newly created work organ (the commission) was supposed to be limited to countries "without democracy".

These words are printed with emphasis in the published version of the resolution on the establishment of the commission in the Viennese "Workers' Daily" (Arbeiter-Zeitung) of 31 December 1927. Their intentions have been quite clearly demonstrated by the activity of the commission since then.

Recent events have brought before the commission some new important material to be investigated. The Viennese proletariat reacted to the impunity of the terror of the militia through the uprising of 15 July 1927. The powerless, servile position of the social democrats in this country with relation to democracy, allowed the Seipel government consisting of rabid capitalists and big banks to heap the hardest of criminal charges upon the workers, particularly the ones suspected of communist, revolutionary leanings. As a consequence of Pilsudski's coup, bloody fascist and terror acts had become routine in Poland. Like outlaws, communists and class-conscious workers became their victims, and trade unions and worker associations of all kinds were smashed. Woldemaras's terror-regime in Lithuania provoked the desperate rebellion of the populists and social democrats in Taurogger, which is choking in blood, and which has been used to beat to death the already persecuted workers' organisations. And add to all this and other things that are going

on, the heart- rending groans of pain emanating from the hundreds of bourgeois fortresses in capitalist countries, of all those being tortured – physically and mentally.

Besides, the two study- and action-thirsty chairpersons of the reformist commission might find in their immediate vicinity rich material to be investigated. The Belgian senator de Brouckere cannot have forgotten that in the time when the social democrat Vandervelde was presiding as the Law and Justice Minister of the king of the Belgians, the prisons were filled with around 1500 Flemish autonomists, revolutionary socialists and other such sinners against the bourgeois class state. Many of them were shot dead; many were condemned to very long or lifelong terms in prison, to the loss of their civil rights, the confiscation of their assets. Hundreds of those condemned then are still languishing behind prison walls – and this despite the resolutions of numerous Flemish local and provincial councils urgently pleading for amnesty, and likewise the resolutions of the Flanders Federation of the Social Democratic Workers' Party of Belgium. Jef van Exterprem, the former secretary of the Young Socialists' Guard of Antwerp, who is still suffering in solitary confinement, states this in an open letter (published in the *Drapeau Rouge* of 16th December last year) to senator de Brouckere- the passionate champion of full amnesty for the political prisoners in the Soviet Union.

His valiant knight, the German Member of Parliament Crispien could well similarly remain in his own country to learn about political persecutions and about the torturous situation of political prisoners. The reactionary Hindenburg-Ersatz-Amnesty keeps hundreds of brave, devoted revolutionary fighters wasting away in prisons and in fortress casemates, while setting free murderers of workers. In spite of the availability of precise material that could exonerate the brave revolutionary Max Holz, who has been wrongly condemned as a murderer, the case has not yet been reopened. Unambiguously clear are the lessons of the false murder trials and the bloody violence of the steel helmeted heroes against demonstrating proletarians – in fact, even against the good people faithful to the flag of the Reich, in their wash-proof black-red-gold colours. The authorities are even trying to close the children's home, Barkenhof, donated by Heinrich Vogeler to the International Red Aid because this true artist has decked the entrance hall with frescos reflecting his communist view of the world and of history. It was not Mr Crispien and the other German ornaments of the Second International who thwarted this bid, but the angry protests of artists and academicians; and that reactionary act can always be attempted anew. The trial of the poet Johannes Becher speaks volumes. The leaders of social democracy refused to support the protest of the International Red Aid against the terror in Lithuania even though it either murdered or forced into exile their own party comrades. Mr Crispien could get more material for the chapter on political persecution from his party friend and colleague in the workers' committee of the commission, Otto Wels, who as the social democratic police chief of Berlin allowed troops to open fire on demonstrating workers and disabled war veterans in December 1918.

Preening with pride, the members of the workers' committee of the reformist commission glossed over evidence that throws light on the state of freedom of opinion, political witch-hunts and the misery of political prisoners in two countries, which are highly praised for their democracy. Their ambition was fixated on a distant goal. After the commission had silently existed in a time of unending atrocities and terror, – "like the small violet that blooms unnoticed "- – it came out with a "big" action before the public with the results of its "research" and "study".

On the occasion of the tenth anniversary celebrations of the existence of the Soviet state, it made a demand in an open letter to Comrade Kalinin that their "India rubber like" amnesty be applied to the many socialists "suffering in the prisons and exile locations in the Soviet Union." In order to give this unjustified demand at least the appearance of legitimacy, the commission is acting as if all these questionably "like-minded comrades" are merely pitiable victims of the despotism of the political police, whose task apparently is to secure the "monopoly of the Communist Party". As if the innocents are only silently praying the rosary of their Menshevist or social-revolutionary programme in their chamber. In the material gathered by the commission there would, of course, be nothing about the fact that Mensheviks, populists and social revolutionaries are pursuing with great passion and perseverance the goal of overthrowing the Soviet Union.

This seemingly so harmless, so legitimate demand is, by the way, of a piece with the hysterical wailing that rose in reformist as well as bourgeois circles last summer, as the sword of the proletarian dictatorship came down destructively on 20 convicted and self-confessed terror and espionage mercenaries of English imperialists and Russian grand dukes. It truly characterises the essence, the intent behind the letter written to the chairman of the Central Executive Committee of the Soviet Union. In reformist enmity against the creation of Red October the conditions in the first workers' state in the world are being pilloried, just in order to provoke the working masses against it. This is given away by one sentence in the document, which deliberately misrepresents facts in the evening issue of "Vorwarts" of 5th December 1927. According to this disgraceful fraud, "The same ignominy is being committed as in Horthy-Hungary," that in the Soviet Union too the working class lacks the right "to speak and elect freely". "Vorwarts" is really not bothered about one lie more or less in its campaign against the proletarian revolution and for bourgeois democracy. But its chief editor Stampfer is still politically cleverer, like the Belgian senator and the German member of parliament – the spokespersons of the commission. He refrains from amplifying a lie, which is (anyway) so obvious that it points to the dishonesty of the entire letter and raises distrust and objections against its content.

Of course, the letter went unanswered. And despite the sensationalising headlines with which "Vorwarts" and other papers publicised it – such as "The Dungeons for Socialists in the Soviet Union" – it did not create the storm among the millions of proletarians, which the publishers had hoped it would. With all the more

wild gestures the Second International is now pleading on behalf of Trotsky, Rakovsky, Radek and other Russian Opposition leaders banished from Moscow. It obviously believes it can fan the fire of mass outrage by its actions, like the one sparked by the judicial murder of Sacco and Vanzetti.

The flurry of activity of the commission in investigating cases of political persecution and the situation of political prisoners had to be challenged using available objective data. In the era of the white terror and fascism, for the 3 years 1925, 1926 and 1927, in all the capitalist countries together, the number of those arrested stands at 303,624, persons wounded numbered 92,810, and 86,591 were killed, murdered. Denial of rights and inhuman treatment and barbaric torture led 12,603 political prisoners to 261 hunger strikes, which together lasted for a total of 102,007 days. 9,165 organisations, 3632 newspapers and other literature were banned. 10,472 trials led to 64,758 sentences, among them 12,504 death sentences.

These numbers that would make any human heart shudder come from very reliable sources and most probably stay hidden behind the ghastly reality. They have been compiled from things reported in good bourgeois newspapers. They thunder at the Second International and its commission: *hic Rhodus, hic salta*! Here is the overwhelming evidence, now come out and fight against fascism and white terror! But the commission does not hear nor see what these numbers reveal. It only has eyes and ears for the fate of Trotsky and his exiled Opposition friends. Through the protest letter addressed to Comrade Kalinin the reformist leaders want to stir up a protest storm of millions, which is supposed to reverse this fate. Perhaps out of compassion, out of a deep understanding for the tragedy of their fall from the height of the revolution? No way! Much more out of lowly scheming calculation, to use the glow of deserving names, especially the past achievements of a strong personality, to cover up the fact that the Second International is leading the anti-revolutionary battle against the state of the proletarian dictatorship using the most pathetic material, and above all from a thoroughly wrong, indeed from a deceitful position.

The protest of the commission is trying to exploit the punishment imposed on Trotsky and his friends to dismiss from above the important reasons for imprisonment and exile of "committed, honest socialists" by saying it is "all mere fable," that "it is about counter-revolutionaries." It would indeed be a very polite assumption to say that these good people who make such assertions without batting an eyelid, must have completely lost from their memory many decisive things about this question. During the big trial of the social revolutionaries in the summer of 1922 the public revolutionary court had before it literally wagon loads of documents, which confirmed beyond doubt the terrorist assassinations, the alliances of social revolutionaries, populists and Mensheviks with the military, with czarist generals, with agents and representatives of the imperialist powers. The documents did not contain "fables" of the political state police, they came from the archives of the accused men and women, who had been once among the most courageous, committed fighters against czarism and who now conspired irreconcilably and

organised attacks against the proletarian dictatorship. Fenner Brockway, the secretary of the Independent Workers' Party of Great Britain, might also want to bear that in mind. He forsook a visit to the Soviet Union because he could not comprehend it as political innocence of the country that "revolutionary socialists, who were once his idols", are now in prison or in exile as counterrevolutionaries. More factual material has been brought to light by the failed uprising of the Georgian Mensheviks in 1924, likewise also the factually supported conclusions of the big trial in Kiev last year against Georgian Mensheviks, who were supposed to organise coups and terror acts sponsored by foreign imperialists. All this and plenty of other documents expose the babble of the commission itself about "all possible fables" as a totally phantasy-less fable. And yet, what does it matter? The Second International will continue its defamatory campaign under the slogan: Against the Bolshevist Terror! For: "the Jew must be reduced to ashes."

Of course! However, for the Second International, exploiting the name Trotsky for its shenanigans brings a very embarrassing side effect. The international popularity of Trotsky is inseparably rooted in his unforgettable achievements as an organiser in the revolutionary struggles of Red October and especially as the organiser and leader of the victorious Red Army. The commission cannot get past the fatal fact that "Trotsky having been a committed revolutionary" is the only support for their fable that "all possible fables" have been responsible for getting the socialists into prison and exile. Only, the Belgian senator and the German member of parliament would not be what they are had they not turned their backs on Trotsky's revolutionary past, like evangelical pastors delivering a funeral eulogy for a not entirely blameless member of their community. They raise the reformist oath-taking fingers and assure, "how far removed they are from considering the views and deeds of Leon Trotsky over the last 10 years as being beneficial for the working class." Going by the opinion of these gentlemen it might well be "beneficial for the working class," if the counterrevolution were to triumph over politically and militarily unorganised proletarians and peasants who are not capable of mounting a strong resistance! What shamelessness!

One almost wants to blurt out: Poor Trotsky! In what disgraceful company you have fallen! But one is held back by knowledge of how far the churnings of the oppositional struggle have driven Trotsky from his revolutionary past, from his old revolutionary self. So far, that the hero of mighty, decisive historical moments, the man of the great gesture did not leave the political stage in the beauty of pride and honour. He let himself be reduced to becoming an object of sensationalism for the bourgeois and reformist press – the most tragic turn of his life, a turn that is a tragic event also for the Bolshevik party, to which he was bound not so much by statutes and programme points, but by the revolution itself! A tragic event also for the State of proletarian dictatorship, which was forged together by the man who was now blind to it. It became a reality that Trotsky ended his historical role with an appeal against the law and authority of the workers' State, an appeal to the so-called public opinion, i.e. to the bourgeois opinion of the capitalist countries.

Indeed! The fact that the leaders of the Second International are today laying claim to Trotsky and his oppositional comrades in misfortune does not come solely from the need of the reformists to cover up with hypocritical slogans the mischief and ignominy of their malicious campaign against the first State of socialist construction, so that the betrayed proletarian masses take part in it. It also shows that the Trotskyites no longer fight in the revolutionary vanguard of the proletariat. They have crossed over to the right flank of the workers' movement, they are standing on the other side of the barricade erected for the world revolution. The invocation of Lenin's words and basic Marxist principles might perhaps fool the moulted ones themselves, but no one else. The position of Trotsky and his group vis-a- vis the problems of the dictatorship of the proletariat, of socialist construction, of the world proletarian revolution, has come very close to that of the reformists and particularly that of their Russian incarnation, the Mensheviks; in fact, in decisive lines of thought they coincide.

The Trotskyites have disrupted the unorganised party unity because they have lost their main, direction giving foundation: the ideological unity with the party of the proletarian dictatorship and socialist construction. They no longer support but try to shake and destabilise the power of the proletarian dictatorship, of the Soviet state. From driving forces of socialist construction they have become impediments to it. This situation has become unbearable for the revolutionary class party of workers, which as authorised representative of the proletariat leads the dictatorship and is responsible for the success of the revolutionary change to socialism. But realising socialism up to the limit of the possible is the historical justification for the existence of the Soviet state and the goal of the proletarian dictatorship. It is stronger than the formal justification for Trotsky's exile and that of his friends; it is the actual compelling necessity. It is laughable – and wishful thinking is the father of such ridiculousness – to see in it the proof of the fear, the weakness, of doubt about whether the Soviet state has really taken roots in Russian soil. The fall of the system of Soviet republics could only have been the end of a series of developments, not its beginning. Those who bear the responsibility for the Communist Party, for the proletarian dictatorship, must defend its beginnings with a sharp eye and good foresight. It was about time to do that. Proof of that are the fragmentation and weakening that have come about as a result of the two- year long factional conflicts and the final steps taken by the group around Trotsky. These steps and consequences tend to increase the difficulties for and dangers to the socialist construction, they lower the prestige of the Soviet state and the sympathy that the proletariat has for its state, and further tremendously incite aggression from its enemies. Trotsky's much reputed revolutionary past cannot be a ground for exoneration, not even a "mitigating circumstance" for his criminal acts against the revolution. On the contrary, it only aggravates his guilt, for such a past would bind him to the highest, unwavering loyalty to the party and the Soviet state.

The Second International is pushing Trotsky's case in order to fight the alleged Red Terror of the Bolsheviks in the Soviet Union: in the name of freedom of

opinion, of democratic rights and other nice sounding abstract ideas, which in fact gain real substance only through the character of the state. It is the height of shameless hypocrisy. The parties of the Second International themselves are guilty of extensive political terror, or they have allowed it to happen; they do almost nothing at all to defend these so called "holiest assets of humanity" against the real fascism and white terror that exist in the capitalist countries. This glaring contradiction in their behaviour throws much light on the basic position of the Second International on the question, which is today, in its most mature state, on the agenda of history: reform of the bourgeois order through democracy or rather a complete demolition of the bourgeois order through the proletarian revolution.

It also illuminates the irreconcilable contradiction between the Second and the Third International, between reformism – even in its most modern Austro-Marxist costume – and scientific Marxism, which has become revolutionary praxis in the form of Leninism. In a deeply subservient manner the Second International recognises the right of the class state of the bourgeoisie to protect its existence with all possible violent means, even though this right is nothing other than the power of the propertied minorities to continue to enslave and exploit the toiling masses. It vociferously curses the power of the workers' state to use all the forceful means available to the proletarian dictatorship to defend itself, even though this power flows from the right of the overwhelming majority to liberate itself from exploitation and enslavement by the propertied minority and to continue to live in liberty. White terror for use by the bourgeois state in the name of democracy: a holy duty! Red terror of the proletarian state for realising socialism: a crime against humanity!

In the present emergency situation the Soviet state could not allow itself to be inhibited in any manner from exercising its powers – neither by the treacherously seductive glamour of earlier revolutionary achievements nor by any consideration towards the uniqueness, the talents, the value of a blinding personality. It not only had the right, but it was its bounden duty to use the sword of the proletarian dictatorship against Trotsky and his friends. It might seem harsh, unfeeling, painful, but the past of the revolution cannot be allowed to harm its present. By coming out in support of Trotsky and his group the leaders of the Second International are speculating on the naive and uncritical sentimentality of the proletariat being greater than its class instinct, the maturity and clarity of its class consciousness, its training in and knowledge of politics. In the hope that this gamble might succeed they call upon the toiling masses, whose political activity they otherwise fear and try to shackle in every way. Now then! Let the masses decide! Their judgment has to be a crushing defeat for the hypocrites of the Second International. The socialist workers' state which is being constructed, speaks its own convincing language for the exploited masses, in spite of all kinds of calumny and suspicion. In this hour this language will surely pierce through to the ear, to the very spirit of the productive forces that are sick and tired of the wage slavery of the capitalists. The millions of proletarians must firmly and with all contempt reject as the most shameless hypocrisy the reformist accusations against the "terror in the Soviet Union". The

workers' battalion will not march behind Trotsky and the Second International, rather it will do so against all counterrevolutionaries, irrespective of any deceitful uniform in which they might appear. Class interest and class duty require the working masses to stand on the side of the much maligned country of the proletarian dictatorship, which is being attacked by the counterrevolutionary Second International in collaboration with the bourgeois states. All communist parties to the front to enlighten, assemble and organise these millions! To the front to lead this nascent red march and the imminent great revolutionary battles!

Moscow.

Klara Zetkin, 'Trotzkis verbannung und die sozialdemokratie', Berlin, Internationaler Arbeiter-Verlag GMBH, 1928.

With acknowledgements to George Gruenthal and Pranjali Bandhu.

Translated from the German by Milind Brahme.

Click here to return to the Archive on Trotskyism.

Click here to return to the Clara Zetkin Archive.